

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 52

15 cts.

VRIJDAG 20 MAART 1925

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

DE VOETBALWEDSTRIJD BELGIË—HOLLAND (0-1).

De Nederlanders hebben ditmaal den strijd gewonnen, wel net op het kantje, met 1 punt tegen 0, maar dan toch gewonnen. Wat al veel is, als men weet dat dit de eerste maal is sedert elf jaar, dat in dezen wedstrijd door de Oranjemannen de zege is behaald. Op deze titelbladzijde geven wij het Nederlandsche elftal, gekiekt op het oogenblik dat aanvoerder Denis door den Belgischen Kroonprins met den afloop wordt gecompimenteerd.

DE TWEELING

DOOR LEO HARMSSEN

Jetje en Netje waren tweelingen.

Zij geleken op elkander als twee druppels water. Zij waren even lang en even dik, of eigenlijk even slank; ze hadden hetzelfde guitige gezicht; dezelfde ondeugende bruine oogen, dezelfde mooie zwarte wenkbrauwen en lange oogwimpers, hetzelfde brutale wipneusje, dezelfde kuiltjes in wangen en kin, hetzelfde weelderige bruine haar, dezelfde mooie, volle stem en denzelfden helderen, vroolijken lach.

Alleen bij een uiterst nauwkeurige beschouwing zou men kunnen opmerken dat het neusje van Netje, die een uur ouder was dan Jetje, nog een tikje brutaler omhoog wipte dan dat van haar zuster. Maar dat viel dan ook alleen te bespeuren, als men de twee bij elkaar zag.

In hun kleeding was al even weinig verschil.

Beiden droegen hetzelfde eenvoudige overhemdje met open hals, denzelfden wijden schotschen rok, die hun even welgevormde voeten vrij liet, dezelfde bruine kousen en hoge bruine schoenen. Op het hoofd droegen zij een grooten grijzen vilthoed, met grappige deuken van voren en een breeden rand. Een ander soort hoed konden zij niet dragen, daar deze altijd boven op haar hoofd stond, door de weelderigheid van haar haar. Met zoo'n vilthoed kan je alles doen.

Hun gelijkenis was echter niet alleen uiterlijk, doch ook innerlijk.

Zij bezaten dezelfde voorliefden, hetzelfde vroolijke karakter, waren even verstandig, doch hadden er even zeer het land aan hun verstand te gebruiken. Zij hadden tezamen dan ook al heel wat onbezonnenheden begaan, dikwijls tot schade en schande van zich zelf, maar in de meeste gevallen toch tot schade van anderen. Doch zij deden alles in haar dartelheid en nooit met boos opzet, want beider hartjes waren van achttien karaats goud.

Door haar sprekende gelijkenis hadden er al heel wat gemakkelijke voorvallen plaats gehad.

Zoo had Netje eens bij het uitgaan der school haar tong uitgestoken tegen een der onderwijzers, omdat ze hem zoo'n naarling vond. Toen ze die heldendaad verricht had holde ze vlug de deur uit.

Eenige oogenblikken later voelde Jetje, die haar zusje zag rennen en haar achterna wilde, zich vastgegrepen en een stevige oorvijs toegediend. Ze werd in haar nek gegrepen en, al spartelend, naar school terug gevoerd en in de klas op de voorste bank neergesmaakt.

Een beetje beduusd door het onverwachte van dit voorval zag zij haar beul aan en wilde haar mond openen; zij kwam echter zoo ver niet.

„Zoo; ik zal jou wel krijgen, kleine deugniet. Ik laat je de heele week na schooltijd een uur nablijven!” viel de meester uit.

„Maar, mees....”

„Houd je mond, ondeugende meid!

Ik zal je leeren je tong tegen me uitsteken.”

Jetje keek of ze 't in Keulen hoorde donderen.

Plotseling begreep ze en barstte in schaterend lachen uit. Ze moest zich aan de bank vasthouden, zoo schudde ze. Dreigend kwam de meester op haar toe, maakte haar handen los, en trok haar de bank uit. Hij schudde haar heftig heen en weer. „Houd je mond, weergaasch nest.”

Maar Jetje kon niet tot bedaren komen.

De onderwijzer werd driftig. „Zal je je mond houden, of....”

„Meester, ik.... ha! ha! ha!.... ik kan.... ha! ha! ha!.... er niets aan doen. 't Is.... hi! hi! hi!.... ook zoo grappig.... ho! ho! ho!”

De meester werd nog driftiger. „Zoo! vindt jij het nog grappig ook, dat je je tong hebt uitgestoken en nu gestraft wordt!”

„Neen, meester, ik vind het.... ha! ha! ha! ha!.... zoo grappig dat ik het niet gedaan heb.... hi! hi! hi!”

„Wou je nog liegen ook? Wou je zeggen dat je....”

„Neen meester, ik lieg niet.... ha! ha! ha!.... Maar u is natuurlijk in de war met mijn zusje.”

De onderwijzer liet haar los. „Waarachtig, dat is mogelijk.”

Hij stond eigenlijk een beetje met zijn houding verlegen. Toen hij Jetje nog steeds zag schudden van het lachen, vroeg hij: „Maar vertel me eens, waarom vindt jij dat nu zoo grappig?”

„Omdat ik al zoo dikwijls mijn tong tegen u

heb uit willen steken, maar het niet deed, omdat ik niet durfde en nu krijg ik straf omdat Netje het gedaan heeft.... ha! ha! ha!”

De meester stond verbluft door haar openhartigheid, of zooals hij het noemde: „brutaliteit.”

Een oogenblik had hij een beetje medelijden met haar gehad, doch dat gevoel had ze nu zelf weer gedood.

Met onheilspellende blikken keek hij haar aan. „Ga weer zitten; je straf weet je, de heele week schoolblijven.”

Jetje ging bedaard weer zitten, nog steeds stiltes voor zich heen lachend.

Plotseling werd de deur open gegooid en kwam Netje binnen stormen.

„Meester, ik hoorde dat u Jetje hebt meegenomen maar ik heb mijn tong uitgestoken,” hijgde zij. „Mag Jetje nu weggaan?”

„Nee, Netje, ik zou toch niet weggaan zonder jou,” schreeuwde Jetje. „Maar ik mag toch ook niet, ik moet ook....”

zelfde. Zelfs hadden ze 's nachts precies dezelfde dromen.

Een „blijde” gebeurtenis, in het gezin, waarvan Jetje en Netje deel uitmaakten, bracht een groote verandering in het leven der tweelingen.

Of er eigenlijk wel iemand in het gezin werkelijk „verblijd” was door deze gebeurtenis, valt te betwijfelen.

Moeder had heelemaal niet gerekend op de komst van het laatkomertje, dat zich kwam aanmelden, d.w.z., toen het eenmaal kwam, was ze natuurlijk behoorlijk voorbereid op zijn komst, maar de laatste jaren had ze toch geleefd in de verwachting dat het gezin niet meer zou worden vergroot.

Vader dacht met schrik aan de emotievolle nachten die hij had doorgebracht in den tijd dat zijn twee andere spruiten nog niet begrepen, dat de nacht dient om te slapen en nog minder wisten dat burengerucht bij de Wet verboden is.

Jetje en Netje hadden den kleinen indringer

De winter, die zoo plotseling, nu al niemand er meer aan gedacht had, dat hij nog zou komen, zijn intrede heeft gedaan en zijn worsteling tegen de zon, die al haar krachten aanwendt, hardnekkig volhoudt, mag dan velen onaangenaam zijn, den kinderen brengt hij als altijd vreugde. De kleine meid op onze foto heeft blijkbaar al heel veel plezier in de sneeuw.

„Wil je wel eens gauw je mond dichthouden!” donderde de onderwijzer. „Vooruit! ga in dien hoek zitten, en jij, daar in dien anderen hoek. Jij moet ook de heele week een uur nablijven. Ik zal jullie wel leeren!”

En daar zaten de twee zondaresjes een uur na iederen schooltijd, allebei in een hoek, zoover mogelijk van elkaar verwijderd.

Maar als meester gedacht mocht hebben, dat zij dit als een straf voelden, vergiste hij zich deernlijk. Wanneer hij niet keek, gaven zij elkander allerlei geheimzinnige teekens met handen en gezicht en zaten te giechelen, en als hij keek zag hij twee doodleuke gezichten, die hem halfvragend aan keken.

Neen, als hij had willen straffen, dan had hij er één moeten houden en de ander wegsturen. Dat zou eerst een straf zijn geweest, want zij konden niet buiten elkander; lief en leed, alles deelden zij samen.

Ook in latere jaren had haar gelijkenis nog dikwijls aanleiding gegeven tot grappige vergissingen. Hoe ouder zij werden, hoe meer zij zich aan elkander hechtten.

Toen zij zestien jaar waren gingen zij samen naar kantoor, zooals vroeger naar school. Te zamen leerden zij ook dansen, fietsen, zwemmen en nog veel meer. Beiden hielden veel van muziek; het meest van piano. Te zamen kregen zij onderwijs en toen zij eenmaal spelen konden, speelden zij niets dan quatre-mains. Alles deden zij samen en het-

nog vlugger de deur uit willen kijken dan hij binnengekomen was, want hij was er de oorzaak van dat Jetje voortaan alleen naar kantoor ging, terwijl Netje haar moeder, die toch al niet erg sterk was, behulpzaam moest zijn in de huishouding en een beetje voor kindermisje moest spelen.

Toen echter de kleine ongenode gast, die er zich intusschen niet aan had gestoord of hij welkom was of niet, zich na eenigen tijd had doen kennen als een ingetogen en in 't geheel niet luidruchtig persoon en een modelkind bleek te zijn, kwam er een verandering ten goede in de gezindheid der familieleden jegens den kleinen wereldburger en was hij weldra het troetelkindje van allemaal.

Moeder, die in Netje een uitstekende hulp had gevonden, besloot dat deze voortaan niet meer naar kantoor zou gaan, doch voor goed thuis blijven.

De tweelingen, die er al langzamerhand aan gewoon waren geraakt zoo'n groot gedeelte van den dag van elkander gescheiden te zijn, berustten in dat besluit.

Maar in hun vrijen tijd waren zij nog steeds onafscheidelijk, totdat.... ???

Om half zes ging Jetje altijd van het groote handelskantoor, waar zij werkzaam was, naar huis. Als het goed weer was wandelde ze, regende het, dan ging ze met de tram.

Op zekeren dag dat het van die groote, dikke pijpestelen regende stapte ze vlug in de tram en

ging in een hoekje van den voorsten wagen zitten. Na haar stapte een jonge man in en nam tegenover haar plaats. Zij nam echter geen notitie van hem, doch hij blijkbaar wel van haar. Zij voelde tenminste dat zij herhaaldelijk door hem werd aangekeken en toen zij hem op een oogenblik onverwacht in 't gezicht keek, wendde hij snel zijn blik van haar af. Nu moest Jetje hem toch ook even opnemen, dat kon ze niet laten.

Nog verscheidene malen waagde hij er een oogje aan, doch heel tersluiks.

Toen Jetje haar halte had bereikt sprong ze vlug af en haastte zich om nog voor de tram om de straat over te steken.

Juist wilde ze de tweede rail overgaan... daar voelde ze zich eensklaps tegengehouden en kon ze geen stap verder meer doen. Ze stond als aan den grond genageld. De bestuurder van de tram belde en zij barstte in een schaterenden lach uit. Ze deed vruchteloze pogingen om weg te komen. Ze kon niet. Haar Fransche hakje zat in de rail vast en ze kon het er niet met geen mogelijkheid meer uitkrijgen.

Daar buigt zich iemand voor haar tot op den grond en tracht haar uit de netelige positie, waarin zij zich bevindt, te vlosssen.

Hij rukt en trekt aan haar voetje, echter zonder succes.

„Ik zie mijn moeite al heel slecht beloond,” sprak hij, eveneens lachend.

„U hebt gelijk,” bekende ze berouwvol. „Ik had u in ieder geval moeten bedanken voor de moeite. Dat die tevergeefs was, is niet uw schuld.”

„Nu, zoo erg vind ik het niet,” vergoelijkte hij. Ze waren inmiddels een dwarsstraat genaderd en Jetje gaf te kennen dat ze daar in moest.

Ze bedankte hem nogmaals, groette hem met een vriendelijk hoofdknikje en strompelde weg. Lachend bleef hij haar nakijken, onderwijl zachtjes doorlopend. Toen ze een eindje verwijderd was, wendde ze zich nog even om, en, zijn lachend gezicht ziende, barstte ook zij opnieuw in lachen uit.

Ze vroeg zich af, welk een idioot figuur ze wel sloeg met haar ééne korte been.

Thuis gekomen vertelde ze het heele voorval in geuren en kleuren aan haar zuster.

„En 't was zoo'n leuke jongen, Net; precies een Amerikaan,” zoo besloot ze haar verhaal. „Zoo'n grooten, bruinen hoed op, weet je wel? En zoo'n gekleurd overhemd met groote ruiten en...”

„Dus dan zullen we hem maar ruiten-heer noemen,” onderbrak Netje.

„Houd je mond nou... met groote ruiten en zoo'n pinkelhoutje in zijn boord.”

„Wat voor sokken had hij aan?” lachte Netje.

had alsof het vanzelf sprak. Maar ik heb hem toch lekker niet gezegd dat ik 't goed vond. Dat scheen hem nou niet zoo veel te kunnen schelen, want hij liep toch maar mee. Hij vertelde me dat hij zoo verbaasd was geweest toen hij tot de ontdekking kwam dat wij op hetzelfde kantoor waren. Nou, ik niet minder. 't Is ook wel grappig als je samen in één betrekking bent en je hebt elkaar nog nooit gezien, vindt je ook niet? Maar 't kan ook eigenlijk best. Er zijn zooveel honderden menschen bij ons op kantoor en er zijn zooveel verschillende afdelingen dat het best mogelijk is dat je sommige menschen nooit te zien krijgt, al ben je er jaren. Ja, en al krijg je ze te zien, neem je toch geen notitie van ze. Maar hij is er trouwens nog maar kort, een paar maanden pas. We hebben heel gezellig gepraat onder 't wandelen; en hij heeft zoo'n grappige manier van praten, ik weet niet, zoo vertrouwelijk. Dat kan je soms wel 'ns hebben, vindt je ook niet?”

Jetje was er voorloopig nog niet over uitgepraat.

De volgende dagen kreeg Netje steeds meer bijzonderheden te hooren, betreffende den „Amerikaan”.

Jetje bleek al spoedig op onrustbarend vertrouwelijk voet met hem te staan.

En tenslotte sprak Jetje met zooveel opgewondenheid en opgetogenheid over haar vriendelijken vriend, die door haar, in ieder gesprek met haar zuster, er met de haren bijgesleurd werd, dat Netje terecht begon te vreezen, dat de tijd niet meer ver zou zijn, dat Jetje's gedachten geheel door hem in beslag werden genomen.

Netje plaagde haar zuster zoo nu en dan met haar „Amerikaan”, maar Jetje scheen de zaak te ernstig te vinden om er mee te spotten.

Netje werd wel een beetje nieuwsgierig naar den onbekenden vriend en zei tegen haar zuster dat ze hem wel eens wilde zien. Zonderling genoeg, wilde Jetje daar niet van hooren. Dit krenkte Netje.

Daarna toonde zij weinig belangstelling meer in de verhalen van haar zuster en Jetje, dit bespeurende, werd minder mededeelzaam en zoo ontstond er een merkbare verkoeling tusschen de tweelingen.

Deze verkoeling had een gunstig gevolg voor Ko van Dalen, zooals Jetje's onbekende aanbieder heette. Hij had namelijk Jetje reeds twee maal verzocht 's avonds eens een uurtje met hem te gaan wandelen. Beide keeren had zij echter geweigerd; waarom wist hij niet.

De waarheid was dat zij er tegen op zag, zich van haar zuster te scheiden, al was het maar voor een uur, wanneer zij bij elkaar konden zijn.

Eigenlijk niet het meest zag zij er tegen op om zich zelf, want als zij eerlijk wilde zijn, moest ze bekennen dat ze 't zelf wel aardig zou gevonden hebben, maar Netje zou het natuurlijk erg naar vinden en ze kon het niet over zich verkrijgen haar zuster verdriet te doen.

Ko stelde zich er dus maar mee tevreden, dat hij haar om half zes naar huis mocht brengen. Natuurlijk rekte hij de wandeling zoo lang mogelijk.

Toen hij echter zijn verzoek weer, en, zooals hij van plan was, voor de laatste maal, herhaalde, kende zijn vreugde geen grenzen toen hij een toestemmend antwoord kreeg.

Dat was het gevolg van de verkoeling tusschen de beide zusters.

En zoo was het wonder geschied: de tweelingen waren niet meer „onafscheidelijk”.

Had Netje zich na de eerste maal bedroefd getoond, misschien had haar zuster zich een volgende keer nog eens bedacht alvorens zij nogmaals een uitnodiging van Ko aannam. Want de gedachte dat Netje zich nu erg verlaten en bedroefd zou gevoelen was een bittere druppel in den beker van genoeg tijdens de eerste avondwandeling van Jetje. Onophoudelijk moest zij aan haar zuster denken en haar vriend verwonderde zich er over dat zij zoo stil was. Zij toonde ook meer haast om weer naar huis te komen dan hem lief en aangenaam was.

Netje toonde echter heelemaal geen droefheid, doch alleen gekrenktheid. „Ga jij maar alleen uit, wat kan mij het schelen!” had ze op harden toon gezegd.

Nu was er van eenige toenadering van Jetje's zijde in 't geheel geen sprake meer. Ze ging voortaan haar eigen gang zonder zich meer om Netje te bekommeren.

En haar Kootje wist haar 't gemis aan de liefde van haar zuster ruimschoots te vergoeden.

En Netje koos zich een vriendin, een oud-schoolkameraadje.

Haar ouders vroegen zich verwonderd af wat er toch gebeurd mocht zijn. Ze kwamen echter

De jongens die thuis, op zolder, nog een sleetje hadden staan, dik in het vet, holden, nadat ze 's-morgens, na het ontwaken, naar buiten hadden gekeken, de trappen op en haalden het ding naar beneden en die er geen hadden van het vorige jaar, zeurden vader en moeder, nog voor dezen goed wakker waren, het hoofd gek er een te koopen. En al spoedig zag men ze genieten van den laten winter.

Jetje voelt dat hij haar schoen gaat losmaken. Het gewriemel aan haar voet verveelt haar. Een paar nijldige rukken en Jetje is bevrijd, maar haar hakje is blijven zitten.

De ongeduldige wagenbestuurder vertikte het om nog langer te wachten en met onmenselijke wreedheid vermorzelde hij die mooie, hoge, slanke hak.

Proestend van het lachen aanschouwde Jetje het rampzalig overschot. Opeens bemerkte ze dat tientallen toeschouwers om haar heen stonden geschaard. Ze drong tusschen de menschen door en hinkte weg als een kreupele hond.

Op het trottoir keek ze nog even om en bemerkte den jongen man die in de tram tegenover haar had gezeten. Hemel, was hij het niet die getracht had haar te bevrijden? In haar vrolijkheid had ze daar eigenlijk niet eens op gelet.

Hij trad op haar toe en vroeg of ze nog ver moest, dan wilde hij wel even voor een rijtuig of een auto zorgen.

„Nee, niet noodig, hoor! Dank u wel! Was u het niet die aan mijn schoen zat te peuteren? Dat is waar ook, mijn veter is nog los.” Ze bukte zich en maakte haar schoen vast. Toen ze weer overeind kwam antwoordde de jonge man:

„Jawel, juffrouw, ik was het die u trachtte te verlossen. U scheen echter ongeduldig te worden en niet te kunnen wachten tot ik klaar was.”

„Het duurde ook zoo lang,” lachte Jetje.

„Dat heb ik niet gezien; hij droeg hoge schoenen, maar 't was wat een leuk jong.”

Een paar dagen later, toen Jetje van kantoor thuis kwam, stormde ze, zonder iemand te groeten, op haar zuster toe.

„Wil ik je 's wat vertellen, die Amerikaan, je weet wel, van m'n schoen...”

„O, je bedoelt ruiten-heer! Heb je 'm gezien?”

„Die is bij ons op kantoor. Ik werd vanmiddag even naar een andere afdeling gestuurd en wie zie ik zitten? Hem! Hij kijkt op, herkent me, kijkt meteen naar mijn schoen, alsof ie dacht dat ik nog zonder hak zou loopen, en begint me uit te lachen. Ik natuurlijk ook lachen en zoo lachten we dan samen, door iedereen aangekeken. Toen ik zoo de aandacht op ons gevestigd zag, schaamde ik me een beetje en maakte maar gauw dat ik weg kwam. En om half zes zagen we elkander weer. Is dat niet toevallig?”

„Ik vind het wel wat erg toevallig. Ik denk dat jouw „Amerikaan” het toeval een beetje in de hand heeft gewerkt.”

„Waarom nou, kan dat geen toeval zijn? Enfin, dat doet er ook niet toe. Hij informeerde met belangstelling naar mijn hak en vroeg me, keurig netjes, of ik het niet al te vrijpostig vond als hij me verzocht zijn geleide op mijn weg naar huis te aanvaarden. Van een ander zou ik het wel vrijpostig gevonden hebben, maar van hem niet. Toch had ik eigenlijk nog liever gewild dat hij me niets had gevraagd en naast me voortgewandeld

niets te weten, noch van de één, noch van de ander.

Reeds vele weken verkeerden de zusters aldus op eenigszins gespannen voet met elkander, toen Netje weer een vriendelijker en meer tegemoetkomende houding jegens Jetje aannam. Deze verdiepte er zich in wat toch de oorzaak daarvan kon zijn, doch wilde er niet naar vragen. Spoedig echter zou zij tot haar verdriet ervaren hoe het kwam dat haar zuster zoo toegankelijk was geworden.

Op zekeren avond begaf ze zich naar de plaats waar zij Ko zou ontmoeten.

Toen zij daar aankwam was hij er nog niet. Anders was hij altijd de eerste; maar zij was nog al vroeg dezen keer.

Zij wachtte vijf minuten, tien minuten, een kwartier, er kwam niemand.

Vreemd! Hij was altijd zoo precies. Zou er iets gebeurd zijn? Misschien even opgehouden. Nog maar een paar minuten wachten.

Eindelijk begon het haar te vervelen. Ze keek nog eens in alle richtingen en slenterde toen langzaam weg.

Mistroostig liep ze voort. Waarheen, wist ze zelf ternauwernood. 't Kon haar ook niet schelen. Naar huis gaan? Dan werd ze misschien met allerlei vragen lastig gevallen. Ze zou de stad maar ingaan. Naar een bioscoop gaan of zoo iets.

In het centrum der stad gekomen, liep ze van het eene bioscooptheater naar het andere. Ze bekeek de programma's en de platen.

"Het gebroken hart. Liefdesdrama", las ze op de één.

"Hè jakkes," mompelde ze. "Het geheim van het graf. Een geschiedenis vol mysteries."

"Brrrrr...!!!"

"Het Cow-boy meisje. Wild West drama."

"Ha!" Dat was wat voor haar. Daar hield ze zoo veel van. Die stoere, onverschillige jongens op die mooie paarden. Die groote hoeden en die gordels met patronen en revolvers. Gevechten van één tegen tien, waaruit de held van de geschiedenis altijd als overwinnaar te voorschijn kwam. Ja, dat moest ze gaan zien.

Even kijken of ze nog geld genoeg had. Gelukkig wel. Ze kocht een kaartje.

"Wilt u even achter deze rij aansluiten, dame?" verzocht de portier haar.

Jetje nam achter de lange rij plaats. Ze stond bijna op straat.

"Het groote stuk is direct afgelopen, dan komt er plaats genoeg," hoorde ze den portier tot iemand zeggen.

Ze was blij toe; wachten vond ze zoo verschrikkelijk.

Het duurde echter nog veel te lang naar haar zin, eer er beweging kwam in de menigte.

Schoorvoetend ging het naar den ingang.

Jetje keek naar de mensen die naar binnen gingen. Ze kon ze zien door de glazen deuren.

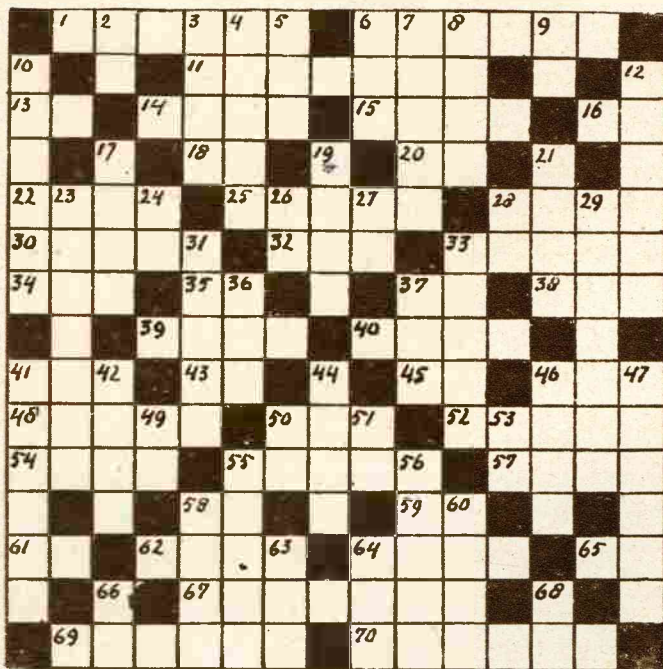
Plotseling wordt haar opmerkzaamheid getrokken door een luid en hartelijk lachen. Het is de lach van haar zuster. Ze kijkt naar voren of ze haar misschien kan ontdekken. Neen, ze kon niet over de hoofden heen kijken, er stonden zooveel mensen voor haar.

Jetje ziet opletterend naar de glazen deuren.

Ja... warempel... Ze had goed gehoord. Daar zag ze Netje al voorbij stappen en de trap op gaan. Toen zij eenige treden was opgelopen bleef zij staan, blijkbaar om op iemand te wachten. Zou zij met haar vriendin zijn? Dat kan haast niet. Dan zou ze toch niet zoo'n dure balconplaats nemen!

KRUISWOORDENRAADSEL N° 6

Ons zesde Kruiswoordenraadsel ontvingen we van een onzer lezers, den heer Q. Mudde uit Wageningen. We bieden het hier zijn medelezers ter oplossing aan.

GEGEVENS VOOR HET VINDEN DER KRUISWOORDEN

HORIZONTAAL.

- 1 Lichtgewapend ruiters.
- 6 Beroep.
- 11 Genoegen.
- 13 Geluid van een ezel.
- 14 Duinplant.
- 15 Aardigheid.
- 16 Betrekking van plaats.
- 18 Achter.
- 20 Getijbeweging.
- 22 Vluchtveel.
- 25 Vurig verlangen.
- 28 Redmiddel.
- 30 Maat.
- 32 Water doorlatend.
- 33 Grap.
- 34 Tocht.
- 35 Vervoermiddel.
- 37 Gebiedende wijs van gaan.
- 38 Huisdier.
- 39 Wordt bij feestelijkheden gebruikt.
- 40 Rivier in Nederland.
- 41 Huisdier.
- 43 Onderschrift onder een vriendenbrief.
- 45 De oudste (afkorting.)
- 46 Toiletartikel.
- 48 Ligplaats van Schepen.
- 50 Geneesmiddel.
- 52 Zeer langzaam (in de muziek.)
- 54 Stad in Noorwegen.
- 55 Uitslag op metaal.
- 57 Huisdier.
- 58 Jongensnaam.
- 59 Lengtemaat.
- 61 Uitroep.
- 62 Gewicht.
- 64 Insectenetend zoogdier.
- 65 Bepalend lidwoord.
- 67 Man van adel.
- 69 Beroep.
- 70 Lijfeigenen.

VERTIKAAL.

- 2 Aardigheid.
- 3 Dieren.
- 4 Oostersche benaming voor God.
- 5 Onderdeel van een fiets.
- 6 Jong varken.
- 7 Achtting geven.
- 8 Koffiedik.
- 9 Waar schaatsenrijders naar verlangen.
- 10 Jaargetijde.
- 11 Schrijftapparaat.
- 12 Mannelijk dier.
- 17 Spelonk.
- 19 Verfstof.
- 21 Vuilnis.
- 23 Uitgaven.
- 24 Rouwbeklag (afkorting.)
- 26 Reeds.
- 27 Eerstkomend. (afkorting)
- 28 Muzieknoot.
- 29 Uitslating.
- 31 Stopplaats.
- 33 Oesteruitwas.
- 36 Knaagdier.
- 37 Lichtbron.
- 41 Onderaardsch gewelf.
- 42 Bontjas.
- 44 Jongensnaam.
- 46 Gebogen.
- 47 Mohammedaansche bedehuis.
- 49 Muzieknoot.
- 50 Rivier in Noord-Italië.
- 51 Opschrift van een geschrift.
- 53 Amsterdamsch Peil.
- 55 Ommegang.
- 56 Residentie op Java.
- 58 Soort gebak.
- 60 Meisjesnaam.
- 63 Verbuigingsvorm van een bepalend lidwoord.
- 64 Badplaats in Duitsland.
- 66 En andere (afkorting)
- 68 Rivier in Friesland.

Ter verloting onder de goede oplossers loven wij de volgende prijzen uit:

1 beste barometer, 1 mooi inktstel, 1 dozijn tafelmessen, 1 lederen sigarenkoker, 1 dambord met schijven, 1 presse-papier, 2 tabakspijpen, 3 bussen Amstel-cacao van 1 pond, 2 dozen luxe zeep, 5 boekwerken.

Oplossingen, uitsluitend geschreven of geteekend op een briefkaart, worden ingewacht uiterlijk 2 April a.s. aan het adres van den Prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam,” Keizersgracht 234, Amsterdam.

Nog even kijken...

Maar... Groote God... wat is dat... Daar gaat.. Neen, maar dat is toch niet mogelijk... En toch.. Ja, zeker, het is Ko... Ko! met Netje! Hoe is dat mogelijk. Dus daarom had ze tevergeefs gewacht...

Jetje wilde naar voren snellen. De portier hield haar tegen. „Neen, dame, ieder op zijn beurt.” Ze wilde hem opzij dringen. „Ik moet er door, ik wil...”

„Maakt u het mij nu alsjeblieft niet lastig, dame. Deze mensen wachten allemaal op hun beurt.” Hij drong haar zachtjes terug.

Ze begreep dat het nutteloos was om aan te houden. Ze ging terug, doch nam niet meer in

de rij plaats. Haar hoofd vol van allerlei gedachten trad ze naar buiten. Het was eigenlijk maar goed dat de portier haar had tegengehouden. Wat had ze willen doen? Een scène maken?

Al voortschrijdend overdacht ze wat ze doen zou. Wachten tot ze weer naar buiten kwamen? En dan? Op straat opheldering vragen? Neen, dat wilde ze ook niet. 't Beste was, dat ze straks naar huis ging, haar kamer opzocht en wachtte tot Netje thuis kwam.

Toen ze thuis kwam, vroeg haar moeder of haar iets mankeerde, ze was „zoo wit als een doek!”

Ze vertelde dat ze 'n beetje hoofdpijn had en gauw naar bed ging.

Op haar kamer, en op den rand van het bed gezeten, gaf ze zich aan haar overpeinzingen over.

Ze kon het zich haast niet voorstellen. Onbegrijpelijk! Hij moest toch weten dat zij en Netje zusters waren. Zij geleken immers zoo in 't ooglopend veel op elkander, dat het iedereen, dus ook hem, moest opvallen. Hoe durfde hij het dan wagen om met Netje...? En hoe was hij eigenlijk aan haar gekomen? Ze wist geen antwoord op die vragen.

Daar schoot haar 'n gedachte door 't hoofd. Als hij Netje eens was tegen gekomen toen hij op weg was naar de plaats waar hij haar, Jetje, zou ontmoeten en toen Netje voor haar had aangezien. Maar neen, dat was toch ook te gek. Hij had zijn vergissing toch spoedig moeten merken. In de eerste plaats haar naam. Wanneer hij tegen haar zuster „Jetje” in plaats van „Netje” zou zeggen, zou deze toch immers direct hebben gezegd: „Mijnheer, ik ben niet Jetje, maar Netje, Jetje's zuster.” En als Netje zich nu eens van den domme had gehouden? Ach, wat! Dat zou Netje toch niet doen. Maar wat dan?

Zoo pijnigde Jetje haar arme hersentjes.

Eindelijk... Goddank! Daar hoorde ze Netje's stem. Wat was ze vroolijk. „Is Jetje al naar bed?” hoorde ze haar vragen.

„Ja, ze is niet lekker. Ze slaapt geloof ik al.”

Slapen! Alsof ze dat zou kunnen.

Jetje kon haar ongeduld bijna niet bedwingen. Ze wilde haar zuster wel toeschreeuwen om bij haar te komen. Het duurde nog wel een kwartier eer de deur werd geopend en Netje binnentrad.

Jetje sprong op en vloog op haar zuster toe. „Netje!” kreet ze.

„Kind, je doet me schrikken! Wat is er aan de hand met je?”

Het arme, bedrogen meisje trok haar zuster naar het midden der kamer. Ze hield haar pols stevig omklemd.

„Netje, met wie was jij vanavond in de bioscoop?”

„M'n hemel, wat kan dat jou schelen? Vraag ik, met wie jij naar de bioscoop gaat?”

„Hoe heet hij? Zeg op! Ik wil het weten!”

„Als je op dien toon tegen me spreekt, zeg ik het zeker niet!”

„Niet? Dan zal ik het je zeggen. Hij heet Van Dalen, durf het eens te liegen!”

Netje keek haar zuster verrast aan.

„Ja, hij heet Van Dalen, waarom zou ik er om liegen? Jo van Dalen.”

„Niet waar; hij heet Ko van Dalen!”

„Niet waar; hij heet Jo van Dalen.”

„Ko!”

„Jo!”

„Ko!”

„Jo!”

„En ik zeg dat ie Ko heet!”

„En ik zeg dat hij Jo heet!”

„Tegen mij heeft hij gezegd Ko!”

Weet U: dat **Victoria-Water** wonder-snel den dorst verslaat?
Weet U: dat **Victoria-Water** tegen roe- en matheid baat?
Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch,
U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

ROOKT

Spa-tram

„Wat? Heeft hij tegen jou gezegd dat hij Ko heet? Ken je hem dan?”

„Of ik hem ken? Hij is het waar ik je altijd over gesproken heb. Hij is mijn Amerikaan!”

Jetje barstte in snikken uit en viel op het bed neer. Netje snelde op haar toe.

„Maar dat is toch niet waar? Jetje, spreek op; zeg het dat niet waar is!”

„Ja... wel... het is... waar...,” snikte Jetje. „Nu begrijp ik... waarom... hij vanavond... niet... is gekomen...”

„Maar dan zijn we beiden bedrogen!” kreet Netje, die het ook niet langer kon uithouden, ook begon te snikken en zich ook maar op het bed liet neerploffen.

Het was ook wel verschrikkelijk voor de arme kinderen. 't Was diep-tragisch zelfs; met z'n tweeën, zusters nog wel, één en denzelfden man lief te hebben.

Maar was het eigenlijk wel te verwonderen?

Ze waren, deden, dachten, voelden alles precies hetzelfde; dus was het niets buitengewoons, dat één en dezelfde man in beider smaak viel, terwijl het tevens van zelf sprak dat hij, van zijn kant, van allebei evenveel kon houden. Er was immers geen verschil tusschen haar!

Maar hoe had de rakker het dan aangelegd om beide meisjes te bemachtigen?

Langen tijd lagen Jetje en Netje naast elkaar te snikken.

Toen zij tot bedaren waren gekomen, spraken zij elkander vele troostrijke woorden toe.

Dat deed hun gefolterde hartjes goed.

„Maar vertel me nu eens,” vroeg Jetje, die weer nuchter begon te denken, „hoe ben je eigenlijk aan hem gekomen?”

„Ik heb bij mijn vriendin, Lena, thuis kennis met hem gemaakt.”

„Kwam hij daar dan veel?”

„Zoo nu en dan.”

„Natuurlijk op de avonden dat wij niet afgesproken hadden samen. En toen?”

„Nou, we hadden kennis gemaakt en ik vond hem een aardigen jongen. Ik dacht direct aan jouw „ruiten-heer”.

„Wat leuk, dacht ik, hij heeft ook zoo'n grooten hoed op en zoo'n gekleurd ruiten overhemd, en een klein strikje. Nou, ik geloof, dat ik hem net zoo leuk vond als jij.”

„En toen? Wat heeft hij je gevraagd en gezegd?”

„Dat weet ik allemaal niet meer. Maar ik zag hem daarna nog al dikwijls; soms wel een paar maal in de week, maar één keer toch zeker. Hij scheen erg groot met Lena's familie.”

„Daar heeft hij mij nooit iets van verteld, die bedrieger. Ik had het nooit van hem gedacht.”

„Ik ook niet.”

„Voortaan gaan wij maar weer samen, hè Net?”

„Ja zeker, Jet!”

Elkander innig omhelzend vielen ze dien avond in slaap. Dat was in lang niet gebeurd.

Haar gemeenschappelijk verdriet had hen weer in elkanders armen gevoerd.

Den volgende avond bleef Jetje niet zoo als gewoonlijk aan den uitgang van het kantoor op Ko wachten. Ze stapte vlug op huis aan.

Daar hoorde ze snelle voetstappen achter zich. Ze wendde zich half om en zag Ko. Hij was nog slechts enkele meters van haar verwijderd. Ze wachtte echter niet op hem, doch stak de straat dwars over, na eerst een vernietigenden, minachtenden blik op hem te hebben geworpen.

Hij volgde haar naar de overzij. Zij weer terug naar den overkant.

„Jetje, vergeef me...,” fluisterde hij, toen het hem gelukt was haar in te halen.

Maar Jetje wilde niets hooren en vluchtte weer naar den overkant. Hij gaf het niet op.

„Ik zal je een verklaring geven...” Weg was ze weer. Ettelijke malen kriskrasten ze over de straat, hij onderwijl steeds enkele woorden tot haar richtende.

Zij bleef echter onverbiddelijk.

Ten laatste begreep hij, hoe zot hij zich feitelijk aanstelde en staakte de achtervolging.

Na dien tijd ging Jetje weer alleen van kantoor naar huis en voortaan weer met haar zuster, Netje, uit.

Ze waren weer als vroeger „onafscheide-lijk”.

Over den „Amerikaan” werd tusschen haar niet meer gesproken. Toch dachten ze in stilte nog wel eens aan hem en vonden het echt jammer dat ze niet allebei zoo'n leuken, knappen jongen konden hebben.

Op een mooien Zondagmiddag maakten ze een wandeling door de prachtige buitenwijken.

Arm in arm en gezellig keuvelend, wandelden zij door de lommerrijke lanen.

Na eenigen tijd geloopt te hebben, besloten zij een oogenblikje te gaan rusten.

Tot dat doel kozen zij een groote bank aan den kant van den weg, niet ver van de plaats waar deze een kromming maakte.

Daar zetten zij hun gepraat en gelach voort.

Zoo stonden zij met z'n vieren elkander eenige seconden aan te staren en barstten gezamenlijk in bulderend lachen uit.

Toen zij eenigermate tot zichzelf waren gekomen, kwamen zij met uitgestoken handen op elkander toe.

Omhelzingen volgden en toen natuurlijk vragen van alle kanten.

„Allemaal nu even kalm, dan zullen we op de beurt af vragen en antwoorden,” gebod Jetje. „Vertel jij me eens, Ko, waarom ben je dien avond...”

„Maar ik ben Ko niet,” viel de aangesprokene haar in de rede, „ik ben Jo.”

„Dan hebben we allemaal den verkeerden omhelsd,” gilte Netje. Allen proestten het uit. „Dan doen we het nog eens over.”

Iedereen was het daarmee eens.

„Nu, Ko! Vertel eens op, waarom heb je me dien avond voor niets laten wachten? Want dat was de oorzaak van alles.”

Ko vertelde, dat hij voor zijn vader een hoogst noodzakelijke boodschap moest doen. Hij had zich zoo veel mogelijk gehaast in de hoop dat hij Jetje toch nog zou treffen op de plaats van afspraak. Hij was echter bijna een half uur te laat gekomen en kon zich best voorstellen, dat zij zoo lang niet had gewacht.

Haar behandeling van den volgende dag had hij echter vreeselijk wreed gevonden.

Nu gaf Jetje een relaas van hetgeen er dien bewusten avond verder gebeurd was en hoe zij Jo voor Ko gehouden had.

„Maar waarom heb je me nooit verteld dat je een tweelingbroer had?” vroeg Jetje.

„Waarom, waarom! Jij hebt ook nooit verteld dat je een tweelingzuster had!”

„Nu ja, ik vond het niet nodig. Misschien was ik wel bang dat, als ik het je vertelde, dat je haar dan wel eens zien wou en dat je dan op haar ook verliefd zou worden, omdat we zoo precies hetzelfde zijn, of dat Netje misschien, evenals ik, jou zoo

aardig zou vinden. Wat we nu alleen maar dachten dat gebeurd was, had dan werkelijk kunnen gebeuren, niet waar?”

„Misschien heb ik hetzelfde wel gedacht, Jetje!” sprak Ko. „Ik sprak met Jo altijd over het „padvindstertje,” dat bij me op kantoor was. Ik noemde je zoo om je grooten hoed. Hij wilde je met alle geweld eens zien, maar daar was ik sterk op tegen.”

„Net als ik,” viel Jetje in. „Netje wilde jou ook zien, toen ik zoo veel over je sprak en toen ik me 'r tegen verzette, zijn we een beetje boos op elkaar geworden. In den laatsten tijd draaide Netje wat bij.”

„Ja, dat was nadat ik kennis had gemaakt met Jo; toen begreep ik hoe 't mogelijk was dat je aan 't gezelschap van je Amerikan de voorkeur kon geven boven 't mijne.”

„Maar nu iets anders,” sprak Ko. „We moesten zorgen, dat er geen vergissingen meer kunnen plaats vinden. Er moet eenig verschil zijn tusschen ons, anders raken we vast nog in de war.”

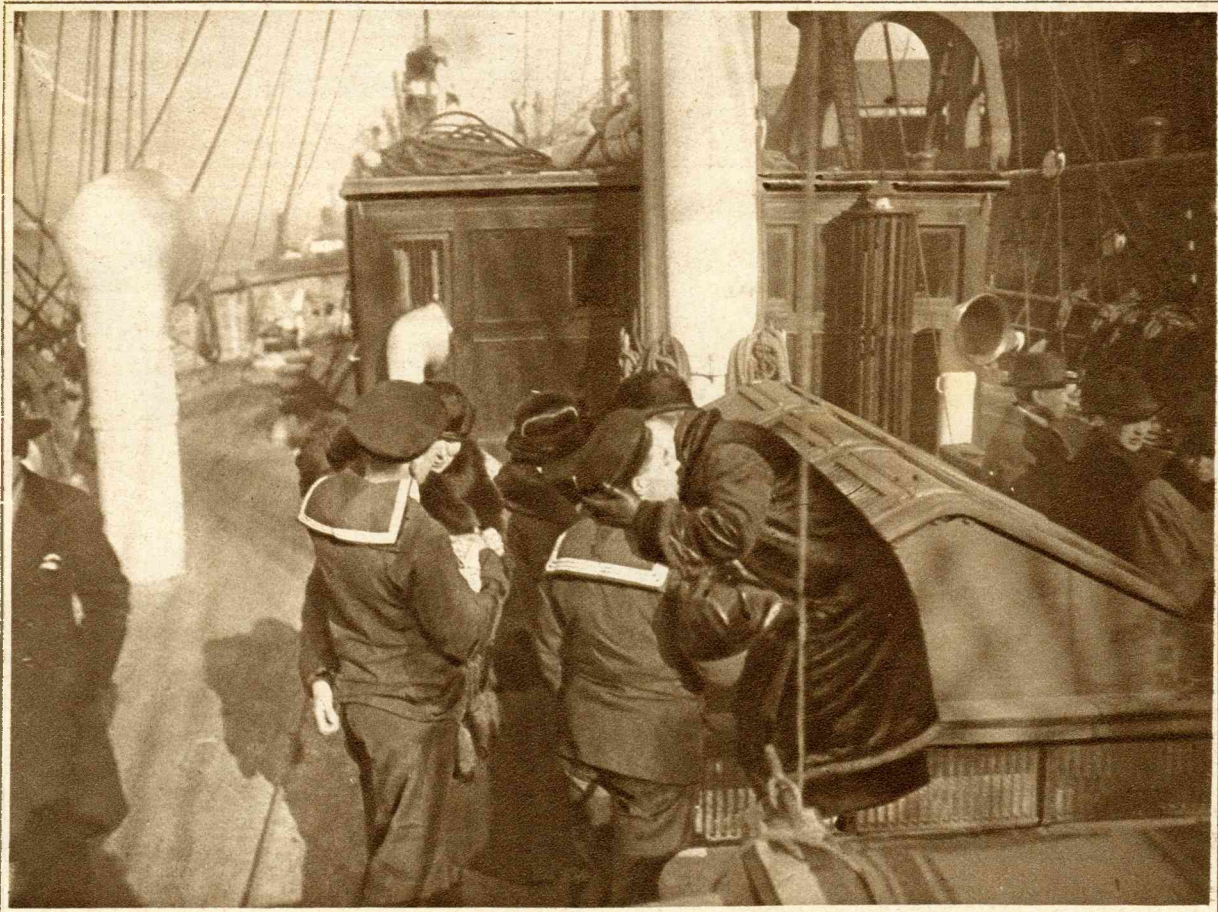
„Dat zou juist wel grappig zijn,” vond Jetje.

„Neen, niets er van, hoor! Weet je wat we zullen doen? Jo moet voortaan een rood strikje dragen en ik een groen, of andersom. En Jetje draagt een broche van dezelfde kleur als mijn das, en Netje moet er een hebben van dezelfde kleur als Jo's dasje.”

„Afgesproken.”

En zoo kreeg Netje een mooie broche met een grooten, groenen steen en Jetje een met een rooden.

Of geen van allen ooit per ongeluk een verkeerde broche of strikje heeft opgedaan?

HET AFSCHEID VAN HET MATROOSJE

Het is voor de eerste maal dat ze uittrekken, de jongens van het opleidingsschip, dat ze buiten zullen komen, op de groote zee, waar zooveel gevaren schuilen, voor de eerste maal, dat ze weggaan van huis. De moeders komen afscheid nemen; zoo lang mogelijk toeven ze nog aan boord, maar eindelijk is het oogenblik aangebroken, waarop het schip zal vertrekken. Nog een laatste kus en de moeders blijven achter met hun gedachten... en hun leed.

Plotseling, midden in een zin, blijven Jetje de woorden in de keel steken. Ze greep zich aan haar zuster vast en richtte zich half op.

Netje keek haar verschrikt aan.

Met verdwaasde blikken keek Jetje naar de kromming van den weg, waar juist twee heeren te voorschijn kwamen. Netje volgde met de oogen de richting, waarin haar zuster staarde, toen greep zij op haar beurt Jetje vast en richtte zich eveneens half op.

„Wat is dat?” stiet zij uit. „Jetje!” kreet zij, „er zijn twee Amerikanen.”

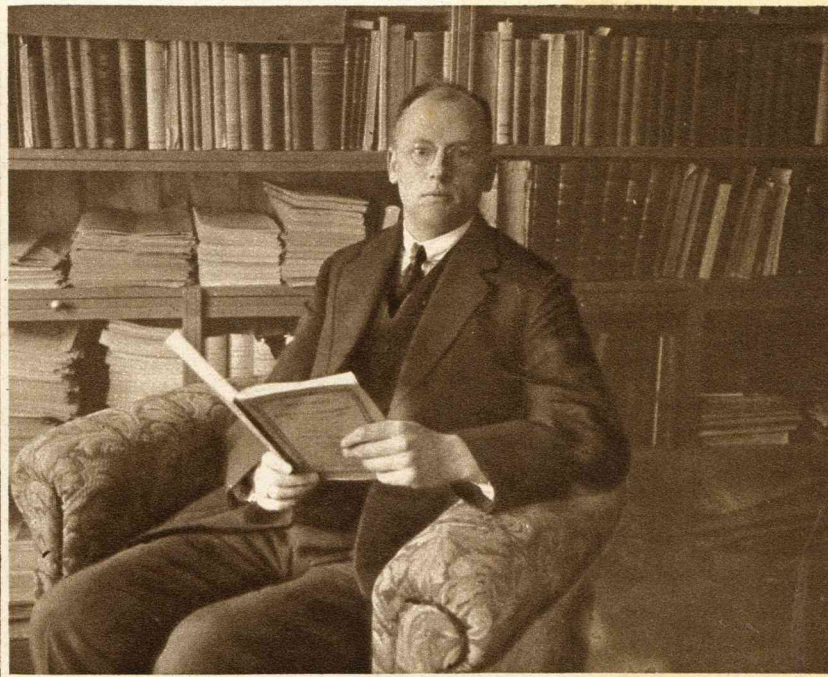
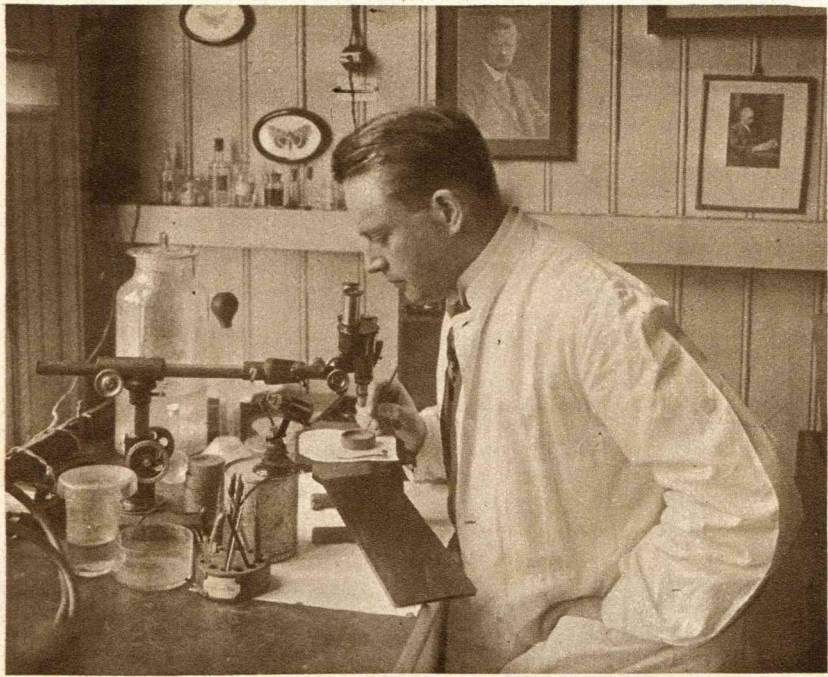
Waarlijk! De twee heeren die langzaam naderden en de jonge meisjes nog niet hadden bespeurd, geleken evenveel op elkander als Jetje en Netje. Ze waren even groot, even dik, even knap, droegen eenzelfde grooten bruinen hoed, een zelfde gekleurde overhemd met groote ruiten en een klein strikje.

Bliksemsnel flitste het de meisjes door het hoofd, dat zij een vergissing hadden gemaakt, toen zij Jo en Ko voor één en denzelfden persoon hielden.

Ze sprongen op van hun zitplaats en plaatsten zich midden op den weg.

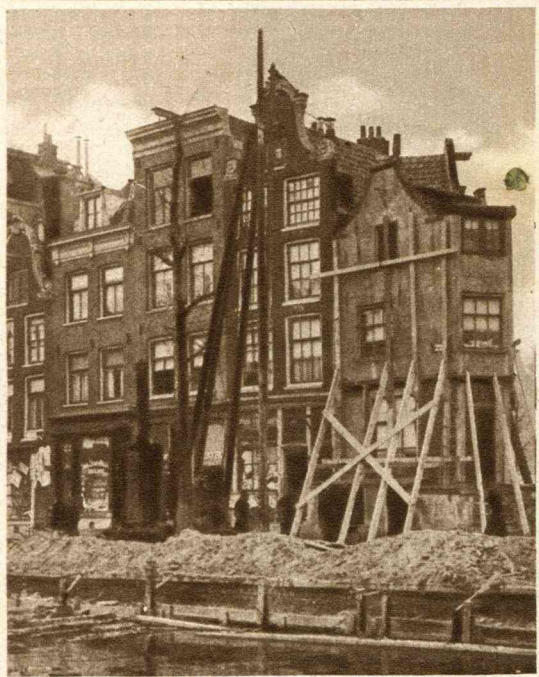
Vol verbazing werden ze aangestaard door de beide jonge lieden, die verrast bleven staan.

STADSNIEUWS

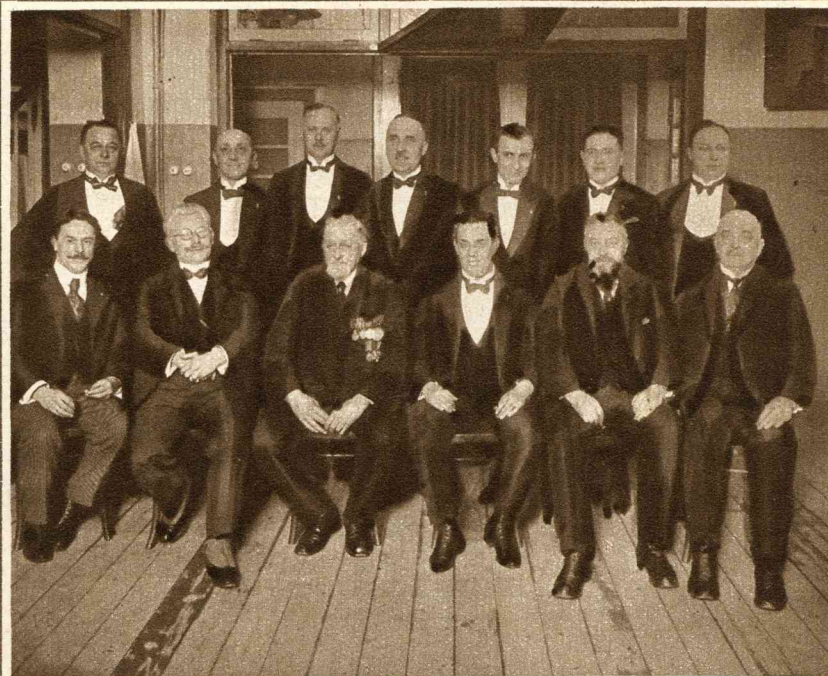
De Gemeenteraad heeft in zijn zitting van de afgelopen week een Zaankanter, dr. M. W. Woerdeman, tot nog toe privaet-docent in de cel- en weefselleer, benoemd tot buitengewoon hoogleraar in de histologie. Hij studeerde aan de universiteit te Amsterdam.

In dezelfde zitting werd ook dr. J. G. Wibaut, uit Middelburg geboortig, die reeds sedert 1 Juni 1915 privaet-docent en sedert 28 Mei 1919 lector aan onze hoogeschool is, benoemd tot gewoon hoogleraar in de organische chemie.

Den 16en Maart moest, op last van Bouw- en Woningtoezicht, het heikwerk aan de Prinsengracht bij de Westerstraat worden stopgezet, daar het gevaar opleverde voor het perceel Prinsengracht hoek Westerstraat, dat, niettegenstaande het stevig gestut was, dreigde in te storten. Den bewoners werd aangezegd het perceel te ontruimen. Links: het gestutte huis; rechts: de bewoners dragen hun inboedel naar buiten.

De tabaks-inschrijvingen zijn weer in vollen gang en in Frascati heerscht weer de gewone drukte. Hierboven een foto van de eerste daar verschenen vrouwelijke tabaks-handelaar, mev. Keuls-Muurlink van de firma Muurlink.

De Kegelclub „Allen Present” heeft ten bate van het Dorus Rijkersfonds een kegelconcoers georganiseerd. Dorus Rijkers zelf opende den wedstrijd, zooals men op de linksche foto ziet. Rechts een groep, bij den aanvang der wedstrijden gemaakt, waarop we van links naar rechts zien, zittend: P. J. Jager, Secr. Hoofdbestuur Dorus Rijkersfonds; Henri ter Hall, 2e kamerlid, Voorz. Dorus Rijkersfonds; Dorus Rijkers, die 511 menschenlevens redde; Engers, Voorz. Kegelclub „Allen Present”; Abr. Staalman, lid 2e kamer; A. W. Schols, voorz. A'damsche Kegelbond. Staand verdere bestuurs- en commissieleden.

SPIRITISME

Woedend smet Jaap de Lange zijn hoed op 'n stoel en toen ijsbeerde hij door de gezellige tuinkamer, van de boekenkast tot aan de geopende tuindeuren, van de tuindeuren tot aan de schrijftafel. Daar op die schrijftafel lag 't briefje. 't Briefje van Dora, dat hem zoo woest had gemaakt.

Daar was ie nou 'n half jaar lang verloofd geweest met het liefste, 't mooiste meisje van de stad en nou had ze 't opeens, na 'n kleinen twist den vorigen avond, om een futiliteit natuurlijk, waardoor altijd twist tusschen jongelui ontstaat, afgemaakt! „'t Moest maar uit zijn,” schreef ze, net alsof dat zoo gemakkelijk gaat! 'n Meisje, waar je mee wil trouwen, zoo maar opeens los te laten, „'t moest maar uit zijn, als hij haar niet vertrouwde.” Waarom ging ze dan ook zeilen met Jan van Brachthuizen? Ja, natuurlijk omdat hij, Jaap, geen zeilboot had en Jan wel. Dat spreekt. Was dat nou 'n excuus? Als ze 'n vrijer had die geen zeilboot bezat, moest ze niet gaan zeilen! „Ze hield er zoo dol veel van.” — O ja, er zijn meer meisjes, die dolgraag zeilen, en het toch niet doen. Denk je dat het prettig voor hem was, als zij met 'n ander ging zeilen. Het denkbeeld, dat hij 't liefste, 't mooiste meisje van 't stadje tot vrouw kreeg, en haar niet alles kon geven wat zij wilde, maakte hem woedend. Hij was maar een arm, pas gepromoveerd advocaatje, nog zonder practijk. Wilde zij haar lot aan 't zijne binden, dan moest ze van al die pretjes afzien!

Nu ja, maar daarom mocht ze toch wel genieten van een onschuldig genoegen, haar door een goeden vriend geboden? Er waren nog vier andere jonglui op de boot geweest, Jan's zuster Toos, haar man, haar zwager en diens meisje, dus kon er toch geen kwaad in steken.

O nee, dat was het niet. Al was ze geheel alleen met Jan geweest, dan zou er nog geen kwaad in steken. Jan was een trouw vriend en hield bovendien zelve heel veel van een meisje, (zooals hij dacht het liefste, 't mooiste meisje van het stadje). Maar dat laatste had Jan, tusschen twee haakjes, toch mis!

Jaap werd in zijn overpeinzingen gestoord door een hevigen donderslag. Hij had er niet op gelet, dat de lucht loodgrijs was geworden. Zijn stemming was zelf zoo grauw. Haastig sloot hij de tuindeuren, waar de regen al binnenstroomde en hij drukte zijn hoofd tegen de koude ruit en bleef voortmokken over Dora en haar brief.

Intusschen zat Dora op haar gezellige meisjeskamer met roodgeweende oogen. Zij zag niet, dat de zon achter dichte wolken kroop. In haar hartje was toch alles zonloos en donker. Geen wonder, dat ze verschrikt opsprong van den hevigen donderslag, die de ramen deed rinkelen.

Er kwam onweer en dat herinnerde haar opeens aan een avond, 'n paar dagen geleden, toen zij een spiritistische séance had bijgewoond. Het medium had haar dien avond voorspeld, dat zij gedood zou worden door... ja, door wat, wilde het niet zeggen, om haar niet ongerust te maken. Alsof zij nu niet evengoed ongerust zou zijn, bijvoorbeeld, als ze in een trein of boot stapte, of, zooals nu, als het onweerde.

Opeens stond het bij haar vast dat zij door den bliksem zou getroffen worden, en dat was haar straf, omdat zij Jaap afgeschreven had. Dielieve Jaap, die zoo veel van haar hield. Al kon hij haar ook geen zeilboot aanbieden, zij was er van overtuigd dat hij 't gaarne zou doen om haar genoegen te geven. 't Moest toch ook wel onaangenaam voor hem zijn, te voelen, hoe weinig hij haar geven kon. En toch gaf hij haar zooveel, zijn groote opofferende liefde, en zij had hem in een driftig oogenblik geschreven dat alles maar uit moest zijn! En nu kwam haar straf. Een hevige bliksemstraal verlichtte het vertrek. Een volgende straal kon haar treffen! Och, zij gaf er niets om, dood te gaan, want zij voelde; dat ze zonder Jaap toch niet gelukkig meer kon zijn. En dat zou hij niet weten! Als zij nu stierf, zou hij zeggen: „Och, zij gaf toch niets om mij.”

Nee, dat wilde ze toch niet. Zij moest hem schrijven, dat zij nog even veel van hem hield als 'n half jaar geleden toen hij haar vroeg. En haastig opende zij haar schrijftafeltje, schreef een paar bijna onleesbare woorden, schoof 't briefje in een couvert en even later gleed 't briefje in de druipnatte brievenbus op den straathoek, en keerde Dora met kletsnatte schoenen, huiverend in de doorweekte zomerblouse, op haar kamer terug. Nog een andere japon aandoen? Of droge pantoffels? Och, waarom zou ze? Zoo straks zou de verlossende bliksemstraal komen! Vlak voor 't raam ging zij zitten, het hoofd tegen de koude ruit gedrukt. En zoo viel zij in slaap tot een paar uur later het dienstmeisje boven kwam om haar te zeggen dat mijnheer De Lange in den salon wachtte.

Had ze geslapen? Hoe lang wel? Het onweder

VOLMAAKTHEID

Hij prees haar oog, haar glanzend haar,
Mond, voetjes noemt hij schoon,
Ten slotte noemt hij haar zoowaar
Volmaaktheid in persoon.

Verlangend wachtte zij op meer,
Maar zwijgend bleef hij staan,
En, helpend, zei ze: „Lokt, mijnheer,
Volmaaktheid u niet aan?” A.T.

was afgedreven, zachtjes nog tikten regendroppels tegen de ramen. Hoe had ze kunnen slapen, terwijl zij toch den dood wachtte! Nu ja, ze had den heelen nacht geen oog dicht gedaan, na dien twist met Jaap, en ze was zoo moe en overspannen geweest! En dan het briefje! Nu was ze niet dood gegaan en ze had Jaap geschreven, dat zij, voor ze stierf, toch wilde zeggen, hoeveel spijt ze had van haar laatsten brief, en dat zij toch zoo zielsveel van hem hield. Nu moest ze hem onder de oogen komen en ze schaamde zich zoo! Zou hij haar niet wispelturig en slecht vinden!

Daar hoorde zij zijn stap al op het portaal, en zijn stem voor haar deur:

„Zeg Dora, kom je gauw beneden, je brief maakte

Een aardig tafereeltje, zooals men dat nog steeds kan zien op al die kleine plaatsjes, die nog niet deelen in het voordeel der grootere steden, dat zij over een waterleiding kunnen beschikken.

me zoo ongerust en zoo gelukkig, tegelijkertijd.”

„Ja, ja, ik kom al!”

Haastig trok ze een droog japonnetje aan en een paar lakschoentjes. Ze zag er zoo wel goed uit. Alleen haar oogen nog 'n beetje rood. Even later zat zij naast Jaap op de sofa en terwijl mama voor thee zorgde, vertelde Dora van de spiritistische séance en van de voorspelling, van haar vrees, door den bliksem getroffen te zullen worden, zonder hem haar berouw getoond te hebben, van het haastig geschreven briefje, de natte kleeren, het rustige slaapje, dat haar weer geheel opgeknapt had.

„Je ziet er uit als 'n engel, met dat lichte japonnetje, 't mooiste, liefste meisje van de stad, nietwaar mama?” Dit laatste tot moeder, die de thee bracht.

„Dat mag ik niet zeggen,” lachte mama. „Het is nooit mijn gewoonte geweest, het spreekwoord te bevestigen: Elk denkt zijn uil een valk te zijn.”

„Ja, verbeeld u, mamaatje, ik ontmoette zooveel nog Jan van Brachthuizen, die mij vertelde dat hij morgen verlofingskaarten zou rondzenden, dat hij verloofd was met het mooiste, het liefste meisje van de stad, met Roosje Melders. Hoe vindt u nou zoo'n verzaamheid? Maar de goeie jongen was zoo gelukkig, dat ik hem zijn illusie niet wilde ontnemen, anders zou ik hem gezegd hebben, dat ik de bezitter was van 't mooiste, 't liefste meisje.”

Hij sloeg zijn arm om Dora's middel en ze zei lachend: „De liefste man, ook zonder zeilboot, Jaap!”

TINE LANGERHORST.

AMSTERDAMMERTJES

BRUIN EN BLANK.

Op een bank in het park zat de Javaan en koesterde zich in de schrale voorjaarszon. Het gras rondom hem was frisch groen, de boomen half vol ontplooiden bladeren; de vogels zongen hun lenteliedjes en sleepten met stroo en veertjes van het nest. Het was lente en zon en de Javaan voelde iets van zijn vaderland in het koude noorden.

Alles om hem was frisch, kleurig en blank en hij alleen was bruin, bruin als dorre bladeren. En toch was hij vol leven, warmbloedig Oostersch leven en hij keek naar het mooie blonde meisje, dat een eind verder zat naast een kinderwagen, waarin zij de baby van haar mevrouw heen en weer duwde, tot de kleine sliep en de wagen stil bleef staan.

Dat de kap van dien wagen nu ook juist haar gezichtje verborg, dacht de Javaan en hij leunde verder achterover, zag de zonnestralen op het blonde haar en vond dat prachtig en bleef onafgebroken er naar kijken. Het meisje op de andere bank had zijn bewonderenden blik zeer goed gezien en was juist daarom achter de kap van den wagen gaan zitten. Hij deed alsof zij las, maar dacht aldoor: „Zou hij nog naar mij kijken?”

Toch wel leuk, zoo'n bruine jongen! Maar niet om mee te gaan, hoor! In de Jordaan, waar ze woonde, zouden ze haar uitlachen met zoo'n koffieboon. De koffieboon wist niets van die overpeinzingen en bleef kijken. Hij stak met zijn slanke bruine vingers een sigarette aan en toen keek het meisje even om de wagenkap heen naar hem. Hun oogen ontmoetten elkaar en zij lachten beiden.

En toen, och, het was lente en het park stil, en het kindje sliep en een bank is groot genoeg voor twee....

Hij wandelde langs haar heen, vroeg in gebroken „Ollandsch” of hij „sitte mog naas her”, en zij knikte en lachte en de zon scheen op het goudblonde haar en hij streelde er over en zei: „Mooi, mooi”, en het werd alles mooi en goed, lente, jonge lente en jonge liefde.

En toen zij een paar weken later met hem naar haar ouders ging in de Jordaan, kon het haar geen sikkepit schelen, of ze „koffieboon” zouden roepen, want zij hield van hem.

T. L.

GELD VERDIEND!

„Er is toch wel wat te verdienen met literatuur,” zei 'm'n vriend George enthousiast.

Ik moest lachen.

„Door jou zeker?”

„Ja, door mij!”

„Zeg, maak mij dat wijs!”

„'n Feit man! 'n Feit! Ik heb geld verdiend met schrijven, met literair werk!”

„Jij? En tot dusver speelde je alleen maar zoo nu en dan een brief aan je tante klaar, als je geld noodig had — en die was meestal nog slecht geschreven ook, want dan kreeg je niks.”

„En als ik je nou toch zeg, dat ik drie gulden heb verdiend met een klein verhaaltje!”

Ik keek hem met ontzag aan.

„Dat moet je me vertellen!”

En hij begon:

„Je kent Albert Malsen toch wel, dien schrijver, die aan Groote Kunst — alles met 'n hoofdletter!

— doet?”

Ik knikte.

„Nou, we hadden 't dan over Kunst met 'n hoofdletter en ik snapte niet de helft van al wat hij verkondigde. Ik kreeg er genoeg van en ik zei, dat er met al die hoge Kunst toch maar niks te verdienen was. Toen zei hij, dat hij met me wedden wilde, dat hij in drie maanden tijds meer met zijn hoge Kunst verdienen zou, dan ik met mijn lichte kost. Nou, en eer ik het wist, had ik de weddenschap aangenomen. En Jaap Verslot zou precies alles opschrijven, wat we voor ons literair werk uitgaven en ontvingen.

Ik dacht bij mezelf: dat heb je verloren, man! Want er viel me niks, maar dan ook net niks in, waarover ik zou kunnen schrijven. Opeens hoor ik toen een goeie mop in de soos en ik schreef ze gauw op en stuurde ze naar een blad.”

„En kreeg je daar drie gulden voor?”

„Wel nee. Ik kreeg ze vanmorgen teruggestuurd.”

„Maar —”

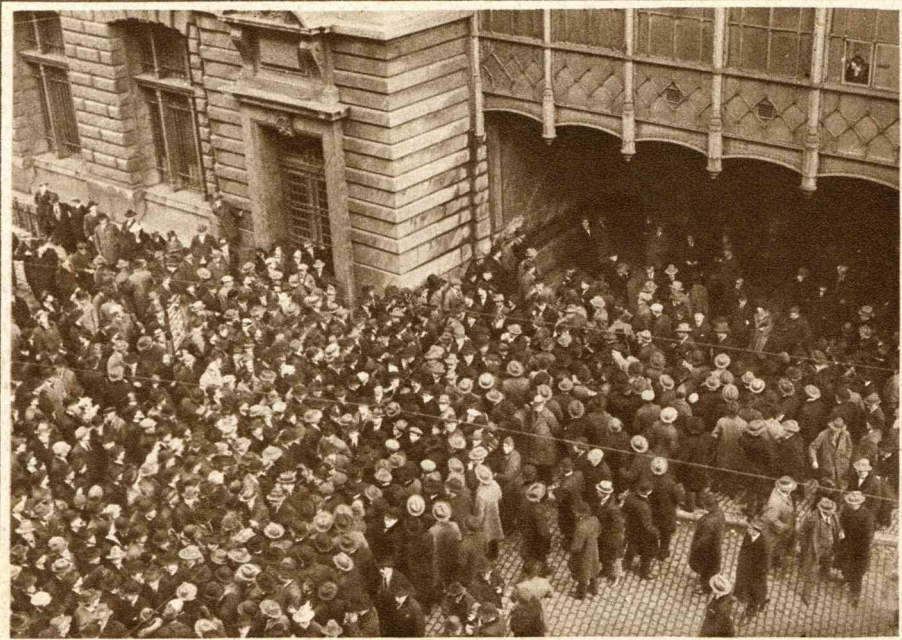
„Luister nou toch! Vandaag waren de drie maanden net om. Ik had een deficit van 20 cent. Maar nou komt de mop! Albert had intusschen 'n heeleboel hoge kunst naar allerlei redacties gezonden, zoodat hij een deficit had van drie gulden twintig. Zoo verdiende ik drie gulden.

Ja hoor, er is tegenwoordig met literatuur wel wat te verdienen!”

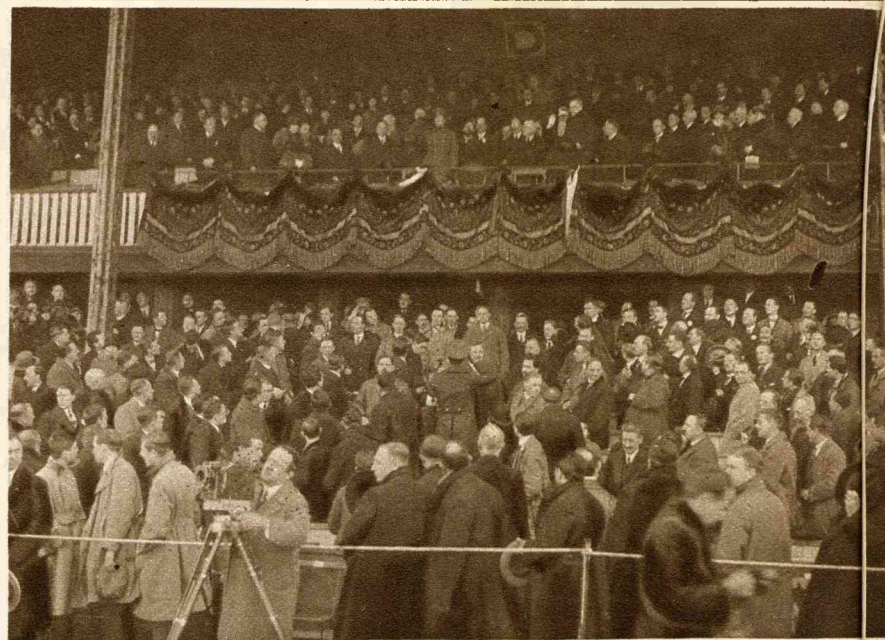
L. v. A.

DE VOETBALWEDSTRIJD B

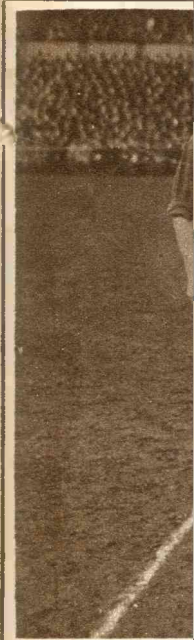
(ZIE OOK DE TITELBLADZIJDE)

Voor den wedstrijd. Aan het station te Antwerpen bij aankomst van den Hollandschen trein.

De kroonprins is aangekomen. De officieele tribune met Koninklijke loge, waar de Kroonprins staande de Brabançonne aanhoort.

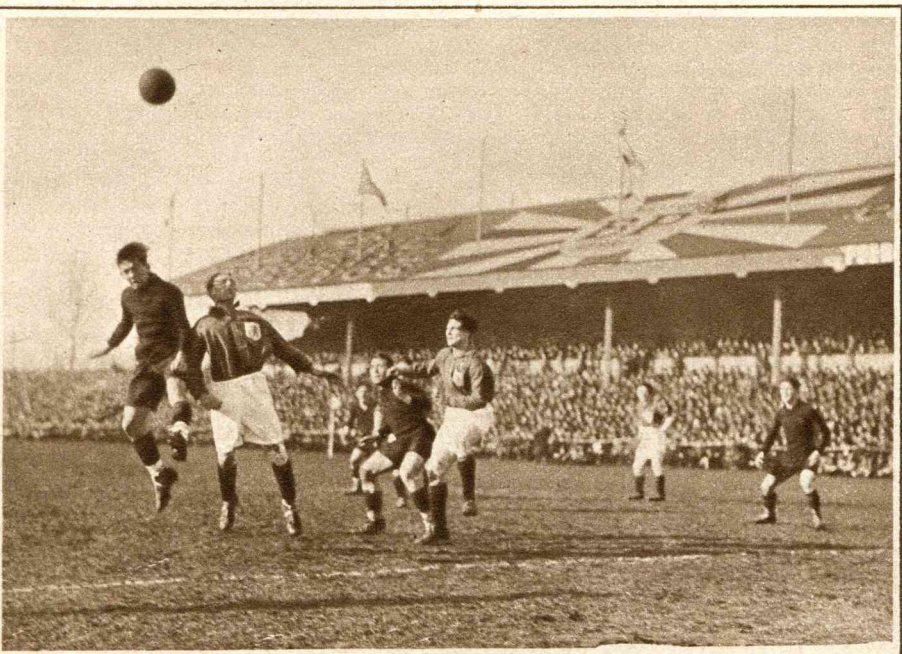
Het moment wa... loor en de Belg

Het Nederlandsche elftal met reserves.

Een der vele momenten waarop onze doelverdediger v. d. Meulen

De druk op onze helft was soms groot. Lefevre in actie.

Ook voor het Belgische doel ontstonden vaak kritieke momenten.

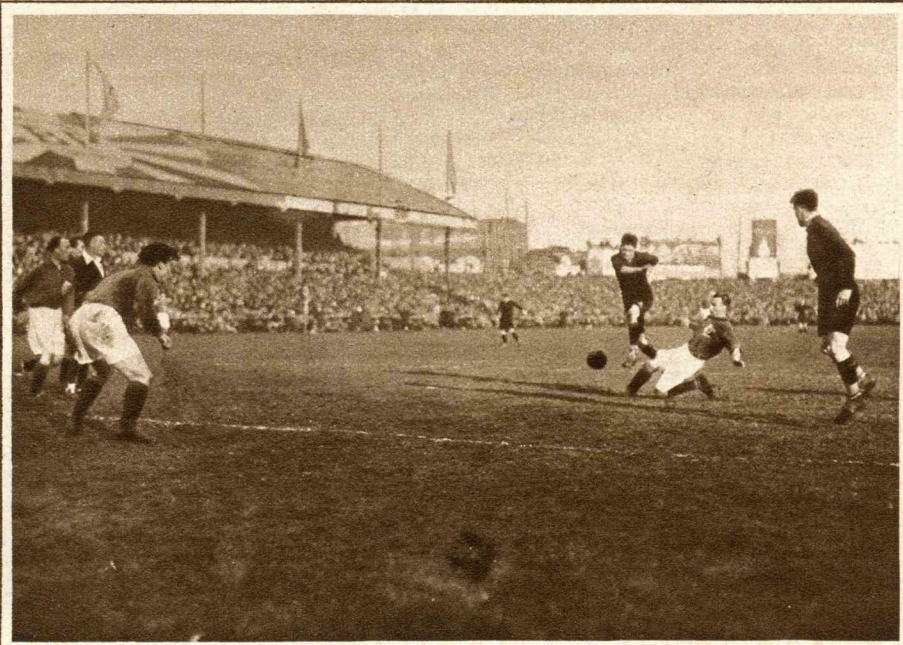
De Be

RIJD BELGIË-HOLLAND (0-1)

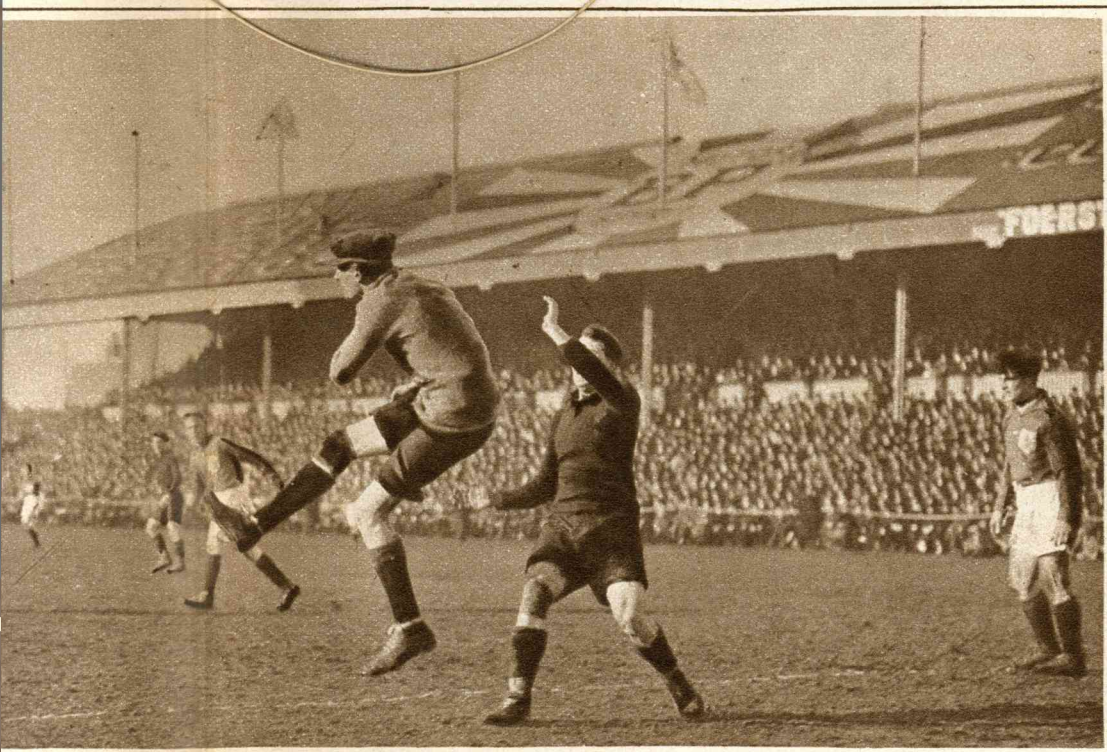
(ZIE OOK DE TITELBLADZIJDE)

nklijke loge, waar Het moment waarop de Hollandsche aanvoerder, captain Denis, den toss verloor en de Belgen verkozen met den wind in de rug den strijd te beginnen.

Een der aanvallen op het Hollandsche doel. Hoezeer de Belgen ook telkens weer krachtig aanvielen, wisten zij niet door onze verdediging heen te komen.

op onze doelverdediger v. d. Meulen er aan te pas moest komen.

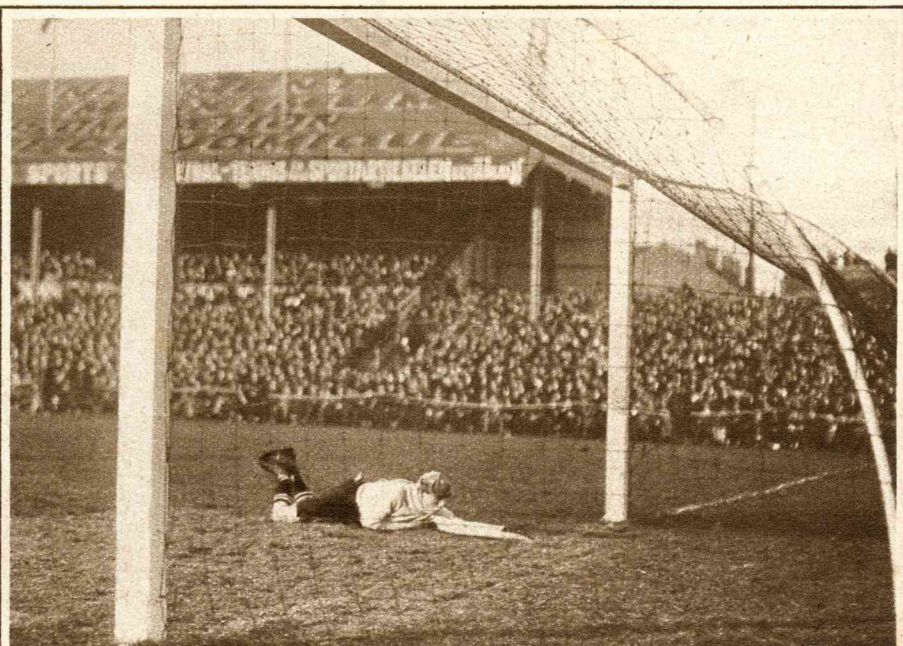

De stevige Belgische ploeg.

momenten.

De Belgische doelman Caudron verwerkt een hoekschop.

„Last not least.” Nadat Baer v. Slagenburg het eenige doelpunt maakte.

DE LADDER

DOOR ADEJO

Het was op den morgen van den 10den September. In het kleine dorpje heerschte volslagen rust. Althans buiten en in de meeste huisjes. In twee aan elkaar grenzende woningen was die rust echter niet volkomen.

Een van die beide huizen was de woning van den ouden boer Berend. Arnold, Berend's oudste zoon stond voor het venster van zijn kamer en dacht aan zeer onaangename dingen.

„Schurk!” mompelde hij, „het is vandaag juist een jaar geleden, dat je den treurigen moed had haar te dooden, die wij beiden beminden, maar jou afwees! Indien ik slechts een klein bewijs van je schuld had, ik zou nu nog zorgen, dat jij je straf niet ontging!” En voor de zooveelste maal dien ochtend verwenschte hij zijn buurling Herman Vreestijn.

Ten huize van Vreestijn speelde zich een soortgelijk tooneel af. Het was daar Herman die geen rust kon vinden. Ook deze jonge man uitte menige verwensching, doch aan het adres van zijn buurling Arnold Berend!

Herman's gedachten waren eveneens bij het vreeselijke voorval van een jaar geleden. Hij doorleefde weer den ochtend dat het dorp in opschudding werd gebracht, doordat men elkaar toeriep, dat Lena Berger, „mooie Leen”, dood was gevonden, vermoord op een land bij het dorp. In zijn verbeelding ziet hij weer, hoe zij daar lag. Verminkt, onherkenbaar bijna. Hij herinnert zich hoe hij en Arnold elkaar op hetzelfde moment aanvielen, de vechtpartij tusschen hen beiden en hun beider arrestatie, naar aanleiding van wederzijds geuite beschuldigingen. Ook de terechtzitting stond hem nog duidelijk voor den geest en het resultaat daarvan, dat hij en Arnold werden vrijgesproken, wegens gebrek aan bewijs. Niets was te bewijzen, hoewel de jongens in hun haat alles hadden geprobeerd om elkaar in de gevangenis te helpen! En nu, een jaar later, herhaalt hij de woorden door hem toen gesproken en die uiting gaven aan de gedachte die hem nu nóg bezield: „Ik kan niets bewijzen, maar ik ben er van overtuigd dat Arnold Berend, Helena vermoord heeft!”

Dien zelfden ochtend, ergens in een groote stad ver van het kleine dorp, stond een derde jonge man, met een portret in zijn handen en snikte:

„Moeder, u alleen weet, dat het heden een jaar geleden is dat ik die vreeselijke misdaad beging, maar ook u alleen weet, hoe schandelijk Helena mij bedrogen heeft!”

Het was in den avond van dien dag met voor zooveel onaangename herinneringen, dat Arnold Berend huiswaarts keerde in een stemming, die hij niet wist te benamen. Overmeesterde hem het eene oogenblik een naamloos verdriet, een seconde later maakte zich een onbeschrijfelijke woede van hem meester. Dan gevoelde hij zich in staat alles wat binnen zijn bereik kwam te vernielen.

Naar huis gaan en daar rustig blijven, was hem onmogelijk. Rusteloos dwaalde hij door het dorp. Het was reeds donker, toen hij eindelijk weer bij het hek stond, hetwelk hun huis scheidde van de woning der familie Vreestijn.

Even voor dit hek struikelde hij over een voorwerp, dat bij nadere beschouwing een ladder bleek. Een oude ladder, toebehoorende aan de familie Vreestijn. Door het zien van dit onschuldige voorwerp, waarover hij bijna gevallen was, maakte zich een zoodanige woede van hem meester, dat hij een paar sporten van de ladder stuktrapte. Met de verzuchting: „Kom ik jou maar zoo trappen!” slingerde hij het voorwerp op het erf van de familie Vreestijn.

Het scheen dat de 10de September voor het dorpje een ongeluksdag zou worden. Werd een jaar geleden nabij het dorpje, in den nacht een moord gepleegd, thans klonk de onheilspellende kreet:

„Brand! Brand in de boerderij van Vreestijn!”

Binnen enkele minuten waren vele inwoners van het dorpje voor en om de brandende hoeve verzameld. Ieder deed het mogelijke om te blussen, doch daar van een geregelde brandweer geen sprake was, kon men niet beletten dat de vlammen weldra uitsloegen!

Plotseling scheen de roepende en schreeuwende menigte als verstomd, toen zij de doordringende stem hoorde van vrouw Vreestijn die gilte:

„Help, help dan toch, mijn Truusje is nog boven!”

Van de mannen, en het waren waarlijk geen lafaards, maakte geen een aanstalten het brandende gebouw binnen te gaan. Zij wisten maar al te goed, dat de hitte in die woning, waar het vuur hevig woedde, ondragelijk was.

„Lafaards!” gilte vrouw Vreestijn, „wat jullie dan niet durft, zal ik zelf wel doen!” En zonder een woord meer te zeggen, snelde zij naar de deur, vast besloten de woning in te gaan.

„Moeder!” riep op dit moment Herman, „blijf hier, ik zal het kind redden!”

ZUINIGHEID BIJ HET LEGER

Een aantal militairen, onder toezicht van luitenant Kinschot, op het strand bezig met het verzamelen van schelpen om daarmee een pad op het kazerne-terrein te verharderen. Bravo! Dat is tenminste eens een echte bezuiniging.

Arnold, natuurlijk ook aanwezig, bleef als versteend staan, toen hij bemerkte dat Herman toesnelde met de ladder, waarvan hij, Arnold, kort geleden eenige sporten had stukgetrapt! Een oogenblik maakte hij zich gereed naar voren te rennen en had hij den uitroep: „Herman! Niet doen!” in den mond. Doch terzelfder tijd kreeg hij een denkbeeld, zoo wreed, zoo in-gemeen, dat hij zich zelf verafschuwde.

„Laat gaan!” fluisterde de wraakduivel hem in, „laat gaan! Nooit immers zal iemand weten wat je gedaan hebt. Die moordenaar zal vallen, verminkt zijn, dood misschien!”

Doch behalve de wraakduivel sprak zijn beter ik: „Denk om het kind! Dat onschuldige lieve meisje staat een vreeselijke dood te wachten!” „Onzin,” sprak hij zich dan weer tegen, „het kind is toch verloren! Het is toch niet meer mogelijk de kleine uit het brandende huis te redden!”

Herman spoedde zich naar de ladder, die door eenige mannen tegen het huis was geplaatst, doch voor hij die bereikt had, struikelde hij.

„Laat een ander gaan!” hoorden de omstanders hem roepen, „een ander, want ik kan niet. Ik heb mijn voet bezeerd!”

De verwarring was algemeen. Niemand wist wat nu te doen! Tot een krachtige stem zei: „Laat mij door menschen. Ik zal trachten het kind te redden!”

De man die zoo sprak, waarvoor een ieder ruimte maakte, was de oude Berend, de vader van Arnold! Op dat oogenblik duizelde het Arnold. Als in een schemer zag hij hoe zijn vader zijn jas uitdeed en naar de ladder ging! Radeloos vroeg hij zich af wat hem thans te doen stond! Natuurlijk zijn vader tegenhouden! Doch dan zou hij een verklaring van zijn handelwijze moeten geven. En dat kon niet! Niets zeggen dan en zijn vader.... Neen, duizendmaal neen!

Plots kwam de redding brengende gedachte: „Red zelf het kind! Jij weet dat de ladder stuk is, jij weet dat je dubbel moet oppassen!”

Zonder dus nog een seconde te verliezen rende hij naar het huis, gooide de in den weg staande menschen opzij, trok zijn vader van de ladder en begon de beklimming! Arnold begreep zeer goed, dat hij niet eerst elke sport zou kunnen betasten, voor er zijn voet op te zetten. Dat zou niet naar den zin zijn van de wachtende dorpsbewoners, die hem nu reeds tot spoed maanden! Steeds verwachtende, dat de sport waar hij op stond zou bezwijken, klom hij hooger. Om dan tot zijn ontzetting te bemerken, dat hij in zijn vernielzucht de drie bovenste treden van de ladder had losgetrapt. Arnold aarzelde. Het woord „lafaard”, door enkele omstanders geuit, deed hem besluiten voort te gaan en met bijna bovenmenselijke inspanning gelukte het hem de raampost te grijpen en zoo, zonder de bovenste treden te gebruiken, in de kamer te komen. Eenige minuten later had hij het reeds bewusteloze kind in zijn armen, kon hij den terugtocht aanvaarden. Zijn

toestand was vreeselijk!

Achter hem vlammen! Voor hem de gebroken ladder en in zijn armen het bewusteloze kind!

De toeschouwers leken gek van opwinding! „Voor uit man! kerel wat bezielt je, kom dan toch!” Arnold hoorde dit alles en bleef aarzelen. Zijn wanhopig roepen: „Haal een andere ladder!” ging verloren in het rumoer, omdat niemand zich kon indenken, dat hij zooiets zou vragen.

Arnold's kleeren hadden reeds vlam gevat. Het werd hem nu duidelijk dat langer blijven een zekeren dood betekende! Dan nog liever ten einde raad zijn eenigste kans gewaagd, de afdaling langs de ladder! Hij begreep, om met het kind in zijn armen, nu weer drie treden over te slaan was onmogelijk! De bovenste trede hield. de tweede, van de reeds meer dan oude ladder, was tegen het dubbele gewicht niet bestand....

„Vang het kind!” gilte Arnold.

Eenige paren handen grepen het kind.

Arnold echter viel,....om nooit weer op te staan!

Een paar dagen later vinden we het grootste gedeelte van de bewoners van het dorp weer bijeen. Thans op het kerkhof, geschaard om de groeve, waarin het stoffelijk overschot van Arnold Berend zooveel was neergelaten.

Juist had de geestelijke een indrukwekkende rede geëindigd en het was thans Herman Vreestijn die naar voren trad.

„Beste Arnold,” sprak hij meer bewogen dan hij wel wilde doen blijken, „doordat jij mijn zusje redde op een manier, die jou zelf het leven kostte, is het mij duidelijk geworden dat ik jou altijd verkeerd beoordeelde! Jij, die je leven gaf, om dat van een kind te redden, welk kind is mijn zusje, het zusje van je doodsvijand, jij die zoo handelde, kunt niet slecht zijn! En in bijzijn van allen wil ik thans verklaren, dat ik nu besef dat je niet was een minderwaardig mensch, een lafaard, waar ik je altijd voor hield, maar dat je bent een brave, flinke kerel, dat je bent een held! Ik vraag je vergiffenis voor al het slechte wat ik steeds van je gedacht heb. Rust in vrede!”

Nog vele toespraken werden er gehouden, voor dat men diep onder den indruk het kerkhof verliet!

„Moeder,” sprak de oude Berend snikkend tot zijn vrouw, „laten we ons troosten met de gedachte dat onze zoon is gestorven als een edel, braaf mensch!”

„Ja vader,” beaamde vrouw Berend, „laat dat onze troost zijn, dat er van onzen jongen nooit iets slechts te zeggen was, dat hij is gestorven als een held!”

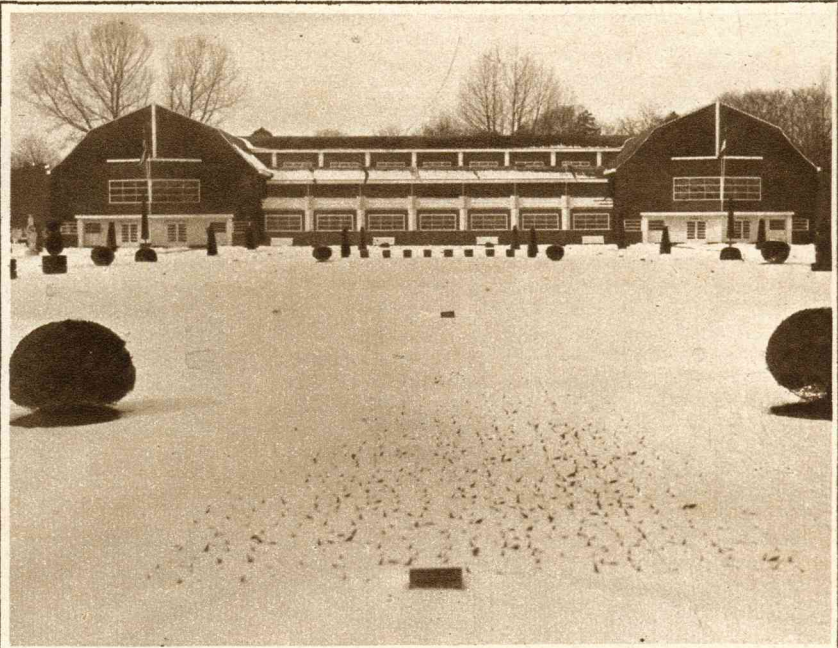
Dat hun die illusie blijve en het wonder nooit gebeure, dat die oude, vertrapte ladder spreken gaat.

DE INTERNATIONALE BLOEMENTENTOONSTELLING

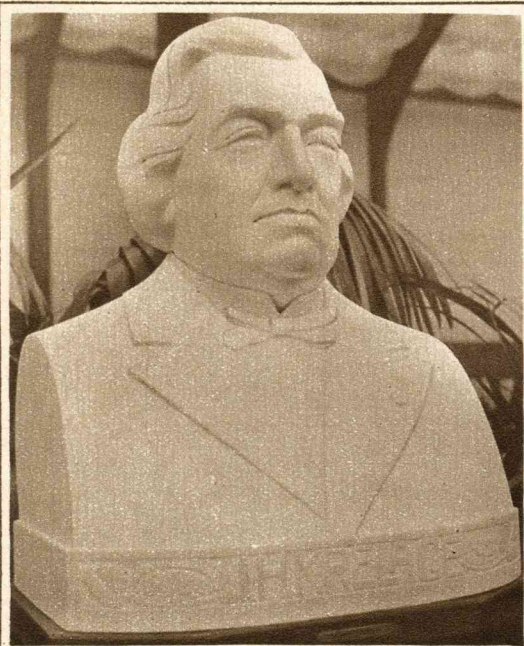
TE HEEMSTEDE

Juist op den dag, dat ons vorig nummer uitkwam is, terwijl heel het terrein onder een sneeuwlaag bedolven lag, op feestelijke wijze, in het bijzijn van ministers en gezanten en andere hooggeplaatste personen, de grootsche internationale bloemententoonstelling te Heemstede geopend. Wij stellen ons voor, onze lezers voortdurend op de hoogte te houden van deze uiterst belangrijke, met opoffering van zeer veel geld door de bloemenkwekers tot stand gebrachte tentoonstelling, die telkens, naar gelang van den tijd des jaars iets anders zal te zien geven. Voor ditmaal bepalen wij ons nog in hoofdzaak tot de gebeurtenissen op den openingsdag. En dan beginnen we, links, met een kiekje van het sneeuwvrij maken van den weg, waarlangs straks de hooge gasten zich naar het terrein zullen begeven, daarnaast, rechts, de genoodigden, komend van de Gemeentelijke Concertzaal te Haarlem, waar de openingsrede werd uitgesproken, langs het schoongeveegde pad, op weg naar het tentoonstellingsterrein. Voorop de heer Krelage met prinses de Ligne.

Links: Een groep van eenige der officieele personen op de tentoonstelling gefotografeerd. We zien hierop o.a. 1. Minister Ruijs de Beerenbrouck, 2. Prins Albert de Ligne (gezant van België), 3. de Marcilly (gezant van Frankrijk), 4. Glazer (Fransch handelsattaché), 5. Prinses de Linge en 6. Ernst H. Krelage. Rechts: Het hoofdegebouw in de sneeuw, zooals het zich aan de gasten voordeed. Op den voorgrond ziet men de crocusjes met de kopjes door het sneeuwbed heen steken.

Ten slotte het borstbeeld van den heer L. H. Krelage en een foto, genomen tijdens de onthulling van dit beeld van den stichter der Algemeene Vereeniging voor Bloembollencultuur.

ONS KINDERHOEKJE

VAN EEN MUSCH, EEN ZWALUW EN EEN VLINDER

DOOR JOH. VAN DEN HOEK

Kleine kleuter, je weet natuurlijk hoe talrijk de vogels zijn. Wanneer er regen op komst is, zie je hoe de slanke zeemeeuw in sierlijke golvingen de groote lucht doorzweeft; tijdens den winter meet je met je oogen de grootte der kringen, die de grauwe kraai tegen de grijze nevelwolken, onheilspellend-zwart, teekent; tijdens de vakantie beluister je den zwaren, doffen wiekslag van een uil, die zich lomp en zwaar boven de boomen van het bosch beweegt; en eindelijk zie je op een vroegen lentemorgen lachend toe bij het doller gestoei van een troepje zon-dronken musschen. Misschien ook ben je al zoo ver op school, dat je die mooie Natuurlijke Historie hebt, die misschien op het eerste gezicht wel een beetje droog aandoet, maar waar je je heele leven toch blij om zal zijn, ze geleerd te hebben, en hoor je onder die les ook spreken over het mooie vogelleven, waaraan ons lieve vaderland gelukkig buitengewoon rijk is.

Het is echter niet over de vogels in het algemeen, dat ik je iets wil vertellen; dat komt misschien later nog wel eens. Ditmaal wil ik mij beperken alleen tot het vliegen der vogels.

Nu begrijp ik wel, dat je heel nieuwsgierig bent. Wat is er nu in 's hemelsnaam te vertellen van het vliegen der vogels? Je nieuwsgierigheid zal nog grooter worden, wanneer je hoort, dat ik zelfs niet eens over alle vogels denk te spreken, doch slechts over een musch en een zwaluw, waarbij ik dan voor het gemak nog een vlinder voeg.

Over het vliegen dus van een gewone musch, een zwaluw en een vlinder!

Al woon je in de stad en kan je dus niet zóó als iemand, die daar buiten woont, de dierenwereld van nabij volgen, — al heb je op school ook nog geen Natuurlijke Historie, — toch weet je wel, dat er een zeer groot verschil is tusschen de musch, die zich snel van boom-naar-boom beweegt, de zwaluw, die als een pijl uit den boog over het water scheert, en het arme vlindertje, dat hulpeloos fladdert naar zijn doel en het tegen alles, wat vliegt, moet afleggen.

Hoe dat komt?.. Mijn kleuter, luister slechts!!

Het was op een koelen zomeravond, dat een musch, een zwaluw en een vlinder, na hun volbrachte dagtaak gemoedelijk bijeen zaten op een knoestigen tak van een boom, die in een groot dal stond, en hun verwachtingen uitspraken over het weer van den volgende dag.

Plotseling verscheen hun een Fee.

De dieren bezagen de verschijning, elk volgens zijn aard: de musch schoof wat naar voren om haar toch vooral maar goed te kunnen opnemen en zich niets te laten ontgaan; de zwaluw schoof wat naar achter, om met scheef-gehouden kopje, ongezien, de Fee te kunnen begluren; de vlinder eindelijk zag met geprikkelde eigenliefde naar de verschijning en wendde zich af om niet, gedwongen, toe te moeten geven, dat de Fee nog mooier was dan het ijdele ding zichzelf vond. (Wist je al, mijn kleuter, dat vlinders zoo ijdel zijn?)

De Fee lachte de dieren toe en deed of zij de min of meer onhartelijke ontvangst niet bemerkte. Met haar mooie stem, die als glas zoo helder klonk, zeide ze:

„Lieve dieren, ik heb wel eens gehoord, dat jullie niet helemaal tevreden zijt met de kracht, die de Schepper aan jullie vleugeltjes heeft gegeven. Ik heb eens nagegaan of die klachten gegrond zijn en ik ben tot de overtuiging gekomen, dat een kleine verbetering wel goed zou zijn, al hadden jullie geen reden om zoo hard te klagen als jullie hebt gedaan. De Schepper heeft mij, op mijn verzoek, de macht gegeven om jullie de verbetering te geven, waarom je hebt gevraagd, onder voorwaarde echter, dat je je zijn gunst waardig toont. Zoo niet, dan zal zijn gunst jullie een straf worden.”

Op hetzelfde oogenblik was de Fee verdwenen. Vragend zagen elkaar de musch, de zwaluw en de vlinder aan.

De luchthartige musch was tenslotte de eerste, die haar spraak terug kreeg. Ze tjlpte de beide anderen toe:

„Zeg eens, begrijpen jullie daar iets van?”

Maar geen der twee anderen antwoordde haar. De vlinder trachtte de verdwenen schoonheid van de Fee voor haar geest terug te roepen; de zwaluw staarde met haar kleine, zwarte kraal-oogjes naar de plaats waar de Fee had gestaan.

Toen allen eindelijk zich in zooverre hadden hersteld, dat ze haar spraak terugkregen, tjlpten ze en kwetterden, sjilpten en kwatterden, dat het een lust was om te hooren. Ze kwamen echter met al haar drukte niet zoover, dat ze de raadselachtige

ze wat lang moesten wachten, kon evengoed een kleine beproeving zijn. En... hun vertrouwen werd beloond...

Eenige minuten waren reeds voorbij gegaan, toen de zwaluw eensklaps riep:

„Ik voel iets!”

De musch riep: „Ik ook!”

Alleen het vlindertje zeide niets, maar vloog onverwachts de hoogte in.

En toen wisten ze plotseling alle drie, wat ze voelden... De kracht hunner vleugelen was eensklaps grooter geworden, verdubbeld, misschien wel vertienvoudigd. — Dát zouden ze gaan probeeren.

De zwaluw had geklaagd, omdat de insecten, die haar tot voedsel waren aangewezen, sneller konden vliegen dan zijzelf, wat tengevolge had,

dat zij zich bijna overwerken moest, wilde ze niet van honger omkomen. Nu haar, door bemiddeling van de goede Fee, zulke snelle vleugels waren gegeven, dacht ze nergens anders aan, dan zoo gauw mogelijk te probeeren, of het nu beter ging.

De musch had ook geklaagd. Zij, omdat ze zoo dikwijls werd achtervolgd door groote roofvogels, waaraan ze door haar zwakke vleugeltjes onmogelijk kon ontkomen. Een roofvogel was gelukkig niet in de buurt, en ze probeerde haar versterkte vleugels dus maar, door in groote bochten het lucht-ruim te doorklieven. O, o,

— wat was die musch in haar nopjes!

Ook het ijdele vlindertje had geklaagd. Waarom? — Dat wist het ijdel-tuitje zelf niet. Ze had het alleen maar gedaan, omdat de anderen het ook deden. De vlinder had heelemaal geen versterkte vleugels noodig, omdat geen enkel dier haar eenig kwaad deed en de bloemen, waarop zij naar voedsel zocht, natuurlijk niet weglepen. — En nu vergat het kleine ding ook nog de waarschuwing, die het van de Fee had ontvangen: dat degene, die van zijn versterkte vleugels geen nuttig gebruik maakte, met diezelfde vleugels zou worden gestraft...

Zonder aan werken te denken, alles vergetend, zelfs de bedreiging van de Fee, vloog het eigenwijze ding de lucht in, al hooger en hooger, en riep de musch en de zwaluw toe, mee te gaan omhoog; dezen waren echter wel verstandiger.

Mijn kleuter, je begrijpt zeker al, wat het einde was van dit onbezonnen waagstuk?

Je raadt goed, mijn kleine vent (of zusje).

Juist op het oogenblik, dat de kleine vlinder een groot gedeelte van de wereld kon overzien, omhooggedragen door haar misbruikte vleugeltjes, bezweken haar zwakke krachten en stortte ze omlaag... In haar val kneusde ze deerlijk haar zwakke wijkjes en voor haar straf moet ze nu eeuwig, hulpeloos, met haar gebroken wijkjes rondfladderen.

Zoo zie je alweer, mijn kleuter, hoe gehoorzaamheid altijd wordt beloond (denk maar aan de musch en de zwaluw!) en ongehoorzaamheid en ijdelheid altijd worden gestraft.

BRANDNETELS.

Ieder kind kent de brandnetel en heeft zeker een heel onaangename herinnering aan de kennis-making behouden. Bij een zachte, lichte aanraking toch veroorzaken de blaadjes een brandende pijn, die met een beetje vochtige aarde of wat ammoniakwater gauw bedaart. De blaadjes en stengels der plant zijn met fijne haartjes bezet, die men bij de giftanden van een slang zou kunnen vergelijken. Evenals deze zijn ze van binnen hol en bevatten ze een scherp, giftig vocht, dat de pijn tweeweg brengt. De punt van elk haartje heeft een klein, hard kopje, dat er bij een zachte aanraking afbreekt; daardoor kan het haartje dan gemakkelijk in de huid dringen en zijn inhoud in het wondje overbrengen. Bij een stevigen greep echter buigen de haartjes om en voelt men niet de minste pijn.

't Is bekend dat brandnetels een tractatie zijn voor het vee, vooral voor jonge ganzen. In tijden van hongersnood eten de menschen ze ook wel; de eigenaardige groente schijnt als spinazie te smaken en een bloedzuiverend invloed te hebben.

De stengelvezels zijn zoo lang en taai, dat men er een stof van spinnen kan die veel op linnen gelijkt. In Azië wordt dit veel gedaan. Bij ons verbouwt men echter liever hennep, dat er een broertje van is, of vlas, dat mooier vezels geeft.

Schildersbloed

Wat 'n mooi portret van mijn zusje! Hé, als ik toch ook eens zoo schilderen kon als vader!

Zou 'k 'ns probeeren? Het palet ligt met verf en penseelen klaar. Eerst de kleuren mengen.

Wat zal vader moeten lachen, als ik zus eens 'n baard en 'n snor gaf! En zij zelf dan!

Wat heb je nu gedaan? Al het werk, dat vader zooveel uren lang gedaan heeft, zoo verknoeid? Daar zal wat voor je opzitten, als hij thuis komt!

woorden, die de Fee had gesproken, begrepen.

Het was de zwaluw, die ten laatste de oplossing gaf door voor te stellen:

„Laten wij eens gaan kijken op de plaats, waar wij de verschijning hebben gezien! Misschien vinden wij daar de oplossing. In elk geval hebben wij daar meer kans iets te zullen vinden, dan hier op dezen boom.”

De vlinder en de musch vonden dit ook het beste en zoo kwam het, dat alle drie een minuut later neerstreken op de plaats, waar een oogenblik tevoren de Fee was verschenen.

De zwaluw, die het eerst aankwam, riep:

„Ik zie niets!”

De musch en de vlinder verging het evenzoo.

Stil bleven ze met z'n drieën zitten kijken, atwachtende, wat er nu zou gaan gebeuren. Er gebeurde echter niets. Toch bleven ze zitten. Ze hadden al veel gehoord van goede Feeën en dat

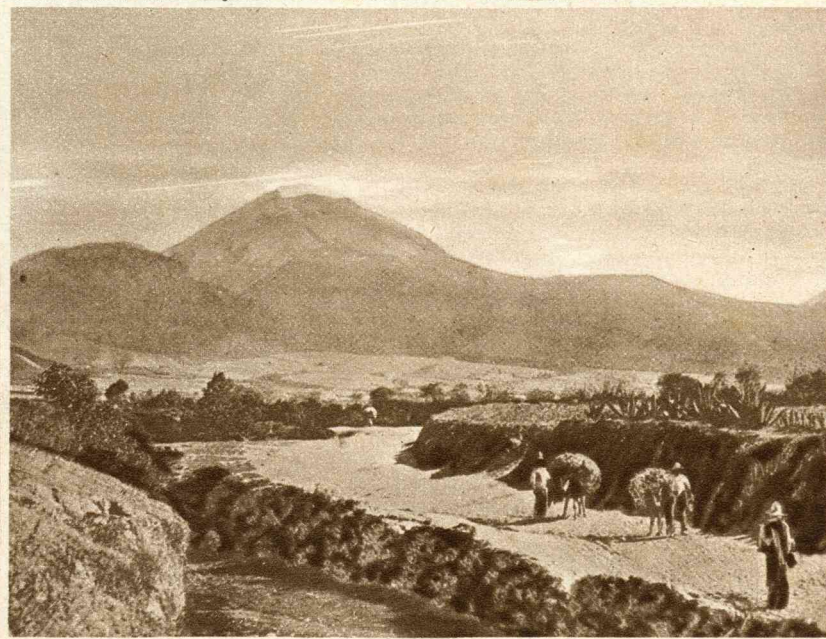
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

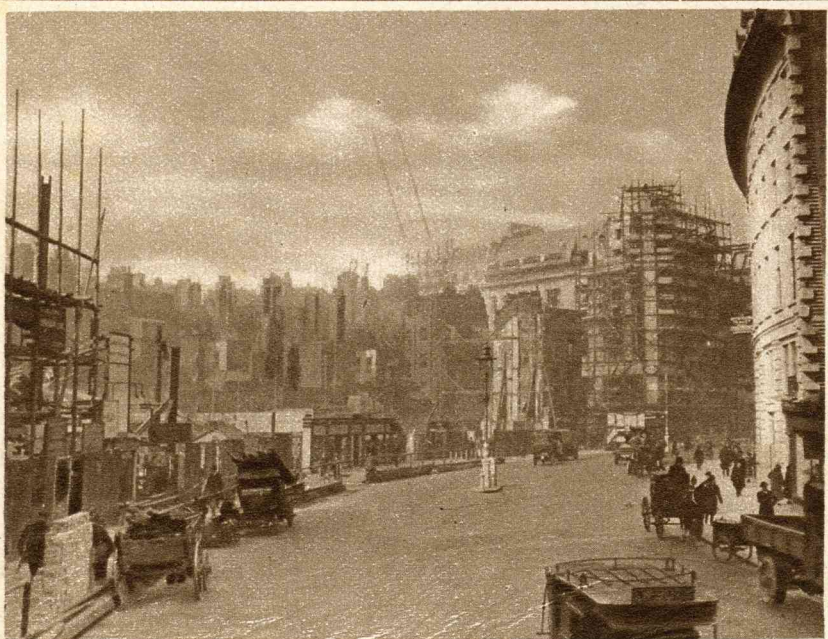
Ons Koninklijk Echtpaar op reis door Zwitserland. Foto links: een blik op het dorp Rüti (kanton Glarus), van waar uit H. M., langs den weg die op den voorgrond zichtbaar is, een tochtje naar Braunwald ondernam. Rechts: H.M. Koningin Wilhelmina gekiekt bij een rit door Glarus.

De internationale Duitsland-rit 1925. De motorrijders komen in een sneeuwstorm te Keulen aan.

De heilige berg der Azteken, de vulkaan Popocatepetl in Mexico, is na 400 jaar rust, weer aan 't werken.

De bekende Regent street te Londen (van Queen's Hall naar Piccadilly Circus) wordt geheel gemoderniseerd. Het zal nog bijna twee jaar duren eer 't werk gereed is.

De heropening der tentoonstelling te Wembley wordt ijverig voorbereid. Deze aardige kiek laat zien, hoe de boodschappenjongens hun rustuur doorbrengen.

DE VROUW EN HAAR RIJK

FANTASIE-ZAKDOEKJES.

Een nietig, maar tegenwoordig niet onbelangrijk onderdeel van het toilet is de zakdoek. Op dit gebied valt den laatsten tijd heel wat verscheidenheid waar te nemen.

Er zijn er een massa die geen zakdoeken zijn, tenminste die niet meer aan het doel beantwoorden, waarvoor ze vroeger bestonden.

Dit zijn de thans zoo gewilde fantasie-zakdoekjes. Ze worden bevestigd aan het wandeltoilet om den pols, of kijken uit de opening van een handtasche. We zien ze aan het wandel- of sportcostuum, uit de borstzakjes of mouw-opening te voorschijn komen.

De nieuwste soorten zijn thans van een fijne kleur crêpe de chine of crêpe Georgette met een omranding van fijne goudkant. Als nouveauté geldt ook een à jour zoom van dun gouddraad en kleine goudborduurselfs, terwijl het danszakdoekje een opening in het midden heeft, voor het doorsteken van den vinger. Deze zijn eveneens met goudkant omrand en soms zelfs overdadig met gouddraad bewerkt. Ook zijn er met een gekleurd borduursel aan den smallen zoom, in heel fijne tinten gehouden.

In beschilderde doekjes is een groote verscheidenheid op te merken. We zien ze in alle denkbare kleuren, met bloemmotieven en Oostersche figuren. Het fond dezer doekjes is meestal licht, waardoor het dessin goed uitkomt.

Heel aardig is het, een zijden zakdoekje tusschen een bijpassend lint rond den pols te dragen. Dit lint is voorzien van een klein, fijn bewerkt poederdoosje, waarvan het deksel een spiegelte is.

De kleur welke men thans het meest preferert, is goudgeel en koperkleur.

Op de zakdoeken, die werkelijk zakdoeken zijn, ziet men dikwijls groote initialen, welke gekleurd zijn, wanneer de doek wit is en omgekeerd witte letters op een gekleurden ondergrond.

Nouveauté is een heel breede zoom met aan den uitersten hoek de initialen in dezelfde kleur, waarmede de à jour-zoom bewerkt is.

ANNIE M. M.

GEHAAKTE KOUSEN.

Hebt u al gehoord van het nieuwste Engelsche modesnuffje van gehaakte kousen?

Wat wel het gemakkelijkste is, ze kunnen zelf gemaakt worden door degene, die geen enkel begrip heeft van kousen breien, zoodat opdieping van schoolkennis op dit punt niet noodig is.

Men zet op zooveel kettingsteken als men denkt, dat het been wijd is, haakt den laatsten steek met den eersten kettingsteek samen en gaat dan voort 1 losse, 1 vaste; zorg dragen dat het aantal steken-gelijk blijft en niet vermeerderd. Even beneden de kuit wordt wat geminderd, dan weer voortgegaan tot de kous lang genoeg is. In de laatste zes toeren wordt weer geminderd, zoodat er zonder plooiën kan worden afgehecht. Geen hiel en geen teenen dus, die komen er vanzelf in bij het aantrekken.

Natuurlijk wordt er geen wol of katoen gebruikt, maar glansgaren. Aardig zal zijn het glansgaren, dat van verschillende kleuren gedraaid is. De dikte van de haakpen doet er niet toe. Wie van open gehaakte houdt, gebruikt een grove, wie dichtere prefereert, neemt een fijne haakpen.

Onnoodig te zeggen, dat deze kousen niet kunnen worden gedragen bij zijden of andere soepele japonnetjes, zelfs niet bij laken costuums, alleen bij een mantelcostuum van wollen tweedstof.

JEUGD.

Jeugd heeft met tijd niets te maken. Het is een geestestoestand. Het is geen kwestie van volle wangen, roode lippen en buigzame knieën. Zij staat in het nauwste verband met den wil, de verbeelding en de gemoedsbeweging. Het is de frischheid van de diepste bronnen van het leven.

Jeugd beteekent een heerschen van uw moed over uw beschroomdheid, het zwichten van uw gemakzucht voor den zin in avonturen. Dit treft ge dikwijls meer aan bij een man van over de vijftig dan bij een jongen van twintig.

Niemand wordt oud door alleen een aantal jaren te leven. De mensch wordt oud als hij zijn idealen in den steek laat. De jaren rimpelen de huid, doch het opgeven van uw geestdrift werkt rimpels in de ziel.

Zorg, weifelmoe, gebrek aan zelfvertrouwen, angst en wanhoop zijn de jaren, die het hart verschrompelen en den geest versuffen.

Hetzij gij zestig of zestien zijt — in elk men-

schenhart schuilt de eerbied voor het wonder, de zoete bewondering voor den flonkerenden sterrenhemel, die de diepe, wereldomvattende gedachten wekt.

Gij zijt zoo jong als uw zelfvertrouwen, zoo oud als uw vertwijfelingen; zoo jong als uw gelooven, zoo oud als uw vrees; zoo jong als uw hoop, en zoo oud als uw wanhoop.

In het midden van uw hart bloeit een altijd groene boom: zijn naam is Liefde. Zoolang als deze boom bloeit, zijt gij jong. Sterft hij, dan eerst zijt gij oud.

TRANEN.

Het voornaamste bestanddeel dat men bij het ontleden van een traan aantreft, is water. De andere bestanddeelen zijn: zout, soda, phosphorzout en slijm, alles in zeer geringe hoeveelheden.

De tranenscheiden zich af in de traanklieren welke zich boven den oogbal onder het ooglid bevinden. De stoffen uit deze klieren worden door zes of zeven zeer nauwe buizen naar de binnenzijde der oogleden gevoerd en ontlasten zich een weinig boven het kaakbeen, waar het lid op rust.

Het vloeien van tranen uit de traanklieren

is niet willekeurig of tijdelijk, zooals men gewoonlijk veronderstelt, maar gaat dag en nacht door — 's nachts echter in mindere mate — en verspreidt zich door de bewegelijkheid der oogleden over het geheele oog.

Nadat de tranen hun taak vervuld hebben, worden ze afgevoerd door twee kleine buisjes in den hoek van het oog, dicht bij den neus, waarin ze terecht komen.

Waartoe dan dat voortdurend schreien? zou men bijna vragen, want schreien is niets anders dan het zich ontwikkelen van diezelfde vloeistof.

De vloeistof in het oog waakt er tegen, dat de oogen verblind worden door de groote massa fijn stof in de lucht. Er is weinig van die vloeistof noodig om daarvoor te zorgen, maar zoodra rook, zand of insecten in het oog komen, is de toevoer van tranen onmiddellijk grooter en kan men die nadeelige stoffen wegschreien. De tranen, welke door smart ontstaan, zijn toe te schrijven aan zenuwaan-

doeningen en aan den snellen toevoer van het bloed naar het hoofd, waardoor er een prikkeling der traanklier ontstaat welke nu haar arbeid begint. Het is van algemeene bekendheid, dat vele menschen „hun tranen in hun macht hebben”, zij kunnen hun zenuwen tot de vereischte hoogte „opwinden” en naar believen schreien.

PALING IN GELEI.

Benoodigd: 1 K.G. dikke paling, 15 gram zout, 1/2 liter water, 2 1/2 dL. azijn, 1 citroen, 4 laurierbladen, 1 ui, 12 witte peperkorrels, peterselietakjes, foelie, 3 of 4 eiwitten, 15 gram gelatine.

Bereiding: De paling schoonmaken en in moten snijden, wasschen en met het zout inwrijven; ze daarna in een stoofpan leggen met den in schijven gesneden citroen, alle kruiden en het water; de visch zachtjes laten gaarstoven. De moten koud laten worden en in een steenen pot schikken; het koud geworden kookvocht vermengen met den azijn, de geweekte gelatine en de losgeklopte eiwitten, het mengsel al roerende aan den kook brengen, door een flanelle doek zeven en na voldoende bekoeling over de paling uitgieten. Den pot afsluiten met perkamentpapier. — Het is aan te bevelen de paling in verschillende kleine potjes te verdeelen.

ROOMTAART.

Benoodigd voor de taart: 60 gram bloem, 6 eieren, 60 gram suiker, 1 theelepel gistpoeder, 1/2 theelepel zout.

Benoodigd voor het vulsel: 2 eieren, 2 dL. melk, 20 gram bloem, 1/4 stokje vanille, 50 gram suiker, eiwitglazuur, geconfijte vruchten.

Bereiding: In een verwarmden kom de eieren met de suiker geruimen tijd slaan (30 à 40 minuten), tot ze dik en witachtig van kleur zijn; de bloem met het gistpoeder vermengen, doorzeven, met 't zout door de eieren mengen en deze nog 10 minuten slaan. Onmiddellijk de massa overdoen in een reeds klaargezetten springvorm, welke met boter bestreken en met bloem bestrooid is. De taart in een goed warmen oven gaarbaken (3/4 à 1 uur).

Na voldoende bekoeling de taart in tweeën snijden, de een helft bedekken met de roomvla, bereid van de melk, de eieren, de suiker, de bloem en de vanille, de andere helft erop plaatsen, de bovenlaag bedekken met het glazuur en met de vruchten zoodra het glazuur niet meer uitvloeit.

Het nieuwste HOEDEN VAN WAS!

In een modisten-zaak te Londen is men op de originele gedachte gekomen, hoeden te maken en te garneeren in verschillende kleuren was. Een hoeden-geraamte wordt met gaas overtrokken en dan geheel met was bedekt, wit of gekleurd. Allerhande garnering, die uit was te maken is, kan dan daarop worden bevestigd en onder de Engelsche modisten schijnt naar deze hoeden groote vraag te zijn, als men de berichten gelooven mag. Onze bovenste plaatjes toonen duidelijk, hoe de fabricage in zijn werk gaat; de onderste laat het o.i. nu niet zoo heel enthousiasmeeren-de effect zien.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f. 4.—, f. 3.— en f. 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 60 ct.)

GEMENGD NIEUWS

Den 24sten Mart hoopt de 76-jarige tooneelspeeler mev. E. van Beem, ij het gezelschap Rooyaards afscheid te nemen van het tooneel waaraan zij 60 jaar haar krachten heeft gegeven. Hierboven mev. van Beem als de grootmoeder in „De Violiers”, met welke rol ze van het tooneel zal scheiden.

Dinsdag heeft H.M. de Koningin-Moeder, die zooals men weet een buitengewone bloemenliefhebster is, een bezoek gebracht aan de Bloemententoonstelling te Heemstede. Het bezoek was niet vooraf aangekondigd en geschiedde geheel incognito, zoodat het slechts aan zeer weinigen bekend was. Hierboven H. M. onder geleide van den heer Krelage, een wandeling over de terreinen makend.

Een kiekje van de te Eda opgevoerde kinderooperette *Reepelsteltje*, die daar zeer veel succes heeft gehad.

DE VOETBALWEDSTRIJD ZWALUWEN-EXCETER CITY. Deze ontmoeting werd op het terrein van Ajax gespeeld en eindigde in een sprekende 5-1 overwinning voor de Engelsche professionals. Links: Moment uit den strijd. Een der Engelsche middenspelers stuit een Hollandschen aanval. Rechts: Nog een actie-kick, welke is genomen in de buurt van de Hollandsche veste.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

DUYVENSZ' WINHANDEL

HAARLEMMERSTRAAT 11C TEL. 49385

Rode Bordeauxwijnen per 1/1 flesch van f 0.85 tot f 4.—
Witte Bordeauxwijnen „ 1/1 „ f 1.— „ f 3.50
Samos en Muscaatwijnen „ 1/1 „ f 0.90 „ f 2.—
Witte of Rode Portwijnen „ 1/1 „ f 0.90 „ f 2.20
Zoete Bordeauxwijnen p. 1/1 fl. f 1.—, Gallij p. 1/1 fl. f 1.—
Zoete Spaansche wijn p. 1/1 fl. f 1.50, Tokay p. 1/1 fl. f 1.20
Fijne Hollandsche Likeuren p. 1/1 fl. f 2.— f 3.—, f 4.—
Rum, Citroen, Arac Punch p. 1/1 fl. f 2.— f 3.—, f 4.—
Prima gegarand. zuivere Advocaat per 1/1 fl. f 1.90 per 1/2 fl. f 1.—
Boerenjongens (kleine of groote rozijnen) P Literpot f 1.80
Boerenjongens „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ f 1.—
Prima Oude Genever p. Literkruik f 4.—, p. 1/2 kerkruik f 2.10
Prima Oude Genever p. Literpot f 3.60, p. 1/2 Literpot f 1.90
Vermouth di Turino p. L. f 1.25, Vermouth Gans p. L. f 1.60
Vermouth Cinzano p. L. f 1.60, Vermouth Coraer L. f 1.80

Aan degenen, die mochten
twijfelen aan de qualiteit van
onze **ADVOCAAT** garandeeren
wij dat deze Advocaat,

à f 1.90 per heele flesch

concurrereet tegen de veel duurdere merken in vol-
doet aan de strengste eischen der keuringsinsten

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Huwelijk

Een verstandig man zal gaarne
trouwen met een meisje, dat goed kan
knippen. Zendt dan f 1.50 en deze bon
aan **Casano**, Bilderdijkstr. 15 rood,
Haarlem, en U ontvangt franco een
boek met duidelijke uitleg aangaande
knippen, waarin 74 modellen van
Dames- en Kinder- boven- en onder-
kleeding. Tevens 4 apparaten waar-
van een ieder, zonder rekenen of
teekenen in 17 maten kan knippen:
blouses, japonnen, mantels, klokjassen,
klokmantels, kragen, sportpakjes, ma-
trozenpakjes, damespantaloons en alle
onderkleeding. Het boek bevat verder
uitleg en modellen voor het maken
van hoeden.

**Deze BON is geldig
tot 28 Maart.**

Zonder Bon f 3.60.
Remboursement 35 cent hooger.

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL
N. Z. VOORBURG WAL 57-59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:
Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

INTEEBENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.60 per drie maanden 1)
f 0.12 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

DE LAATSTE BLADZIJ

DE GEBROKEN BELOFTE.

Het paard had zijn best gedaan en in den wedren gelopen wat het kon en het zou ook gewonnen hebben, als er maar geen andere paarden voor hem waren geweest.

Toen hij als negende den eindstreep over was gekomen, kwam de eigenaar opgewonden op den jockey toelopen.

„Heb je me niet beloofd, dat je de race zou winnen?” brulde hij.

„Zeker,” antwoordde de jockey.

„En heb ik jou niet beloofd, je te zullen ontslaan, als je niet won?”

„Zeker. Maar daar ik m'n belofte gebroken heb, wil ik u niet aan de uwe houden.”

DE OUDSTE RECHTEN.

Tien jaren lang had de oude, kreupele man al op den hoek der straat gestaan met zijn onwelluidend orgeltje, om de aalmoezen van de voorbijgangers in ontvangst te nemen. Toen werden er op zekeren dag bouwmaterialen aangevoerd aan den overkant der straat en de bouw van een groot hotel werd aangevangen.

Meer dan een jaar duurde het werk, maar eindelijk kwam het dan toch klaar en een zwaar belivrede portier kwam in den ingang staan.

„Zeg eens,” zei hij tot den bedelaar, „je kan hier met je orgel niet voor ons hotel blijven staan!”

„Wou jij wat zeggen?” kwam het verontwaardigde antwoord, „heb ik jou je hotel niet laten bouwen voor mijn orgel?”

OOK EEN VRAAG.

Jaap liep met een doek om zijn gezicht, schier razend van de tandpijn.

Jan (medelijdend): „Heb je last van tandpijn, Jaap?”

Jaap (verstoord): „Dat hoef je waarachtig niet te vragen. Heb jij al eens tandpijn gehad, zonder er last van te hebben?”

HERINNERING.

„Ik ben bezig met het schrijven van mijn memoires.”

„Zoo — vergeet je ook niets — bijvoorbeeld die vijftig pop, die ik je geleend heb?”

HIJ ZOU NOG WEL EENS TERUGKOMEN.

Gevangenisdirecteur, bij het ontslag van een gevangene: „Het spijt me, maar ik geloof, dat we je acht dagen te lang hier hebben gehouden.”

Gevangene: „Da's niet zoo erg; trekt u ze er de volgende maal maar af.”

UITSTEL.

De ter dood veroordeelde mocht nog eens een laatsten wensch doen. „Ik zou wel een portie aardbeien willen hebben,” zei hij.

„Aardbeien? Maar die zijn er immers pas over 'n paar maanden!”

„Dat weet ik wel — maar ik wil best wachten.”

GEMOEDELIJKE EERLIJKHEID.

„Verbeeld je, gister kwam een cliënt op 't kantoor om afte rekenen en hij betaalde me honderd gulden te veel.”

„En wat heb je gedaan?”

„Eerlijk bovenal! Ik heb de helft gegeven aan mijn compignon.”

OM ZEKER TE GAAN.

„U bent vrijgesproken van bigamie,” zegt de rechter. „Dus u bent vrij om naar huis te gaan, naar uw vrouw.”

De beschuldigde arzelt nog.

„En wat zeg je van mijn stuk, lieve?”
„Ik kan me maar niet indenken, hoe het mogelijk is, dat voor zoo'n stuk vermakelijkheden-belasting betaald moet worden.”
(The Passing Show.)

HATELIJK.

„Maar m'n goeie man, mijn gedachten worden tegenwoordig al door dubbel zooveel menschen gelezen als vroeger.”

„Zoo? Ben je dan getrouwd?”

EEN MAATSTAF.

Jong getrouwd vrouwtje: „Ik geloof niet, dat je nog zooveel van me houdt als eerst, Arnold.”

Echtgenoot: „Hoe dat zoo, lieve?”

„Je bent nu al acht dagen achter elkaar op weg naar huis niet bekeurd wegens te snel rijden.”

MERCURIUS'

KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Singel 383 - Amsterdam - Telefoon 47400

Schrijfmachine Linten f1.— p. stuk.

HET EENIGE WAT ZE NIET WIST.

Twee vrienden, die allebei meenden dat ze het slecht met hun vrouwen hadden getroffen, vertelden elkaar hun onaangenaamheden thuis.

„'t Is verschrikkelijk,” zei de een, „wij mannen weten nooit iets en de vrouwen alles. Dat denken ze tenminste.”

„Nou,” zei de ander, „een ding is er toch, dat mijn vrouw toegeeft niet te weten.”

„Da's kras. En wat is dat dan wel?”

„Waarom ze mij getrouwd heeft.”

„Dank u wel, meneer de rechter, maar — om zeker te zijn — naar welke vrouw?”

BABELZIEK.

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

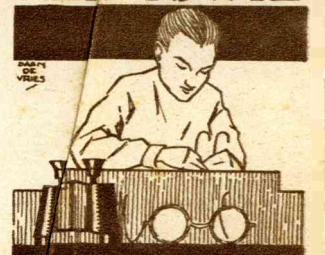
„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

„Je dochter praat heel wat af, hè?”

„Nou! Ik verbeeld me wel eens, dat ze gevaccineerd moet zijn met een grammofoonnaald.”

VLUGGE VAKKUNDIGE REPARATIE

GIBRS. PRINS

— OPTICIENS —

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.

Buirdijkstr. 68 b/d Clerqstr.

Tilstraat 93 b/d v. Woustraat

— AMSTERDAM —

RESTAURANT PRINCESS' ROOM

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f1.75

Prima keken. Matige prijzen.

SLIMMERD.

Wipje kwam op school vertellen, dat zijn zusje roodvonk had en de verschrikte juffrouw stuurde hem naartoe met de opdracht uit school te blijven tot zusje weer beter was. Maar ze keek een beetje gek, toen Wipje vrolijk was weggehuipeld en der andere kinderen vertelde, dat zijn zusje ver weg in 't ziekenhuis lag.

HET CADEAU.

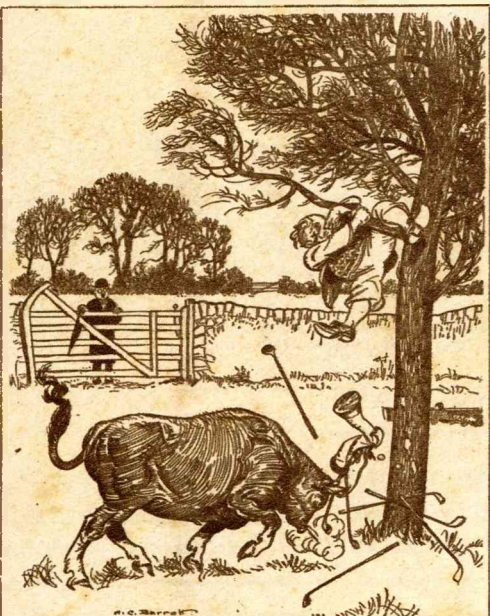
Zij: „Je zei immers, dat je mij iets cadeau wilde doen? Weet je, en nou roomde ik vannacht van een paarluoer!”

Hij: „Dan zal ik je een Droomenboek geven — daar kan je dan in opzoeken wat je droom beteekent.”

VERONTSCHULDIGING.

„Is je dochter niet door haar examen gekomen?”

„Nee. Ze vroegen het arme kind allerlei dingen, die gebeurd waren, lang eer ze geboren was.”

De held in den boom (in zijn verwarring den wandelaar voor den eigenaar van 't beest aanzien): „Help dan toch — roep dat beest terug!”
„'t Welwillende heertje: „Da's goed — hoe heet ie?”
(London Opinion.)

MODERN.

Jong vrouwtje: „Ja manlief, voor onze nieuwe keukenmeid heb ik groot respect. Als die zegt: dat wordt een pudding of dat wordt een saus, dan wordt het dat wezenlijk!”

NIET TE VROEG.

Een biljet op een plezierbootje bevatte de volgende waarschuwing: „De stoelen in de kajuit zijn voor de dames. Heeren worden verzocht er geen gebruik van te maken voor de dames er plaats hebben genomen.”

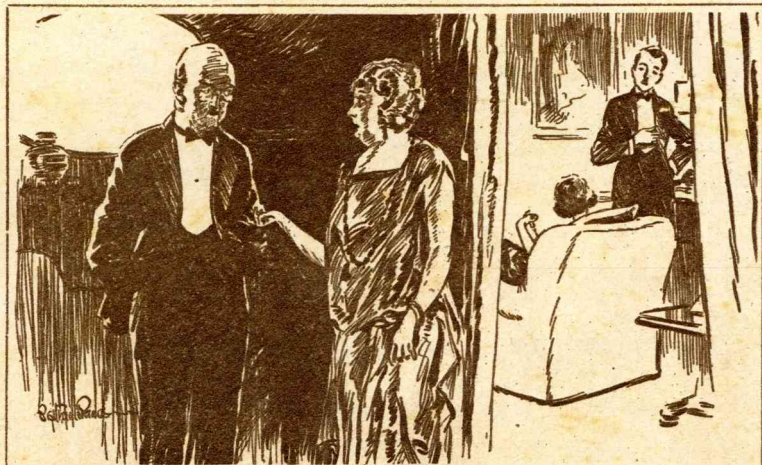
TWEE MOGELIJKHEDEN.

„Och, was ik maar dood!”
„Waarom? Kan je haar niet krijgen — of heb je haar getrouwd?”

VAN KWAAD TOT ERGER.

Boer: „Hoe kom je aan dat blauwe oog?”

Arbeider: „Die beroerde koe sloeg me altijd met haar staart in m'n oog en toen heb ik er een steen aan gebonden.”

Moeder: „Ik zou wel willen, dat Elly den jongeman wat meer aanmoedigde, hij zou een uitstekende man voor haar zijn.”
Vader: „Heb je 't al eens geprobeerd, met haar te vertellen, dat hij een nietsnut is en dat je haar verbiedt, ooit nog een woord tegen hem te spreken?”
(London Opinion.)